

Podem dir no?

Alternatives davant la crisi del deute

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Frida Berrigan

“Els EUA estan invertint en robots”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N245

13 d'octubre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El rescat bancari global equival a 92 cops el cost d'eradicar la fam

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3 AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7 RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El 15-0 convoca 662 mobilitzacions arreu del món · El 15-M resisteix la cacera de bruixes i torna al carrer · Occupy Wall Street s'esten als EUA

JORDI BORRÀS

Els Mossos d'Esquadra despleguen, després de l'acció antifeixista, un cordó policial per protegir el concert de Democràcia Nacional

12-0: cop de roc al rock neonazi

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Un centenar d'antifeixistes van protestar davant del concert 'ultra' celebrat al local The

Other Place del barri del Poblenou de Barcelona. Hi va haver dues detencions. Amb motiu del 12

d'octubre us oferim una radiografia actualitzada de l'extrema dreta a l'Estat espanyol.

Zíngars: perseguits a Txèquia i Bulgària

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Els programes impunes contra la comunitat romaní s'han

reproduït al setembre a l'est europeu, alenats per una extrema dreta que crida a "formar milícies de xoc" per expulsar-los.

Àfrica en negre sobre blanc

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El Museu Municipal Joan Abelló de Mollet del Vallès acull

fins el 29 d'octubre una exposició de Daniela Ortiz que repassa la xenofòbia i la crueltat dels acudits racistes occidentals.

El Suprem tomba la llicència ambiental de BASF

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans (GEPEC) aconsegueix després de 8 anys de lluita que l'alt tribunal certifiqui que la química BASF de Tarragona no complia els barems ambientals.

9 d'octubre 'indignat' al País Valencià

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Sota el lema 'Som País Valencià, Svolem decidir', la marxa valencianista ha incorporat enguany les principals demandes socioeconòmiques dels moviments socials.

L'Hospital Dos de Maig, a punt de privatització

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El Consorci Sanitari Integral, Creu Roja i un grup de metges ultimen la conversió del centre sanitari en societat anònima.

, estirant del fil

MÓN · ES PERFILA UNA TARDOR CALENTA, AMB MOBILITZACIONS ARREU DEL PLANEA

15-0: 'Unides pel canvi global'

662 ciutats, 21 als Països Catalans, convoquen mobilitzacions contra el frau econòmic i l'estafa política ordida per la deriva neoliberal d'un capitalisme senil

ARXIU ROBERT BONET

Durant la jornada del 19 de juny, 200.000 persones van envair els carrers de Barcelona sota el lema 'El carrer és nostre'

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

15 d'octubre. Torna la mobilització global coordinada. Sota el lema *Units pel Canvi Global*, milers de persones prendran aquest dissabte els carrers dels cinc continents per alçar la veu i reclamar democràcia real arreu del planeta. Coordinades i en xarxa, amb el rerefons de la crisi que va esclatar el 2007, el nou cicle mobilitzador pren relleu a la guspira alterglobalitzadora que es va viure als inicis dels anys 2000, re-re Seattle, Praga o Génova.

Alenades pel 15-M i per les protestes al cor del capitalisme financer que és Wall Street (que el Nobel d'Economia ha qualificat de "força destructiva en política i economia"), les protestes reclamaran la fi de la dictadura dels mercats financers i constataran un cop més el divorci entre societat civil i elits polítiques. Perquè la realitat obliga: 24.000 persones moren de fam

cada dia. Fam que afecta 1.400 milions de persones arreu del planeta. Totes elles formen part de la legió de 3.500 milions de persones -la meitat de la humanitat- que viuen sota la pobresa. D'elles, 1.400 milions en situació de misèria severa, amb menys d'1,25 dòlars al dia.

24.000 persones moren de fam cada dia, una fam que afecta 1.400 milions d'ànimes' arreu del planeta

Les raons desborden arreu. En l'insuportable degoteig del món tal com és, trobem 210 milions de persones a l'atur i més de 1.000 milions subocupats i precaritzats. I 27 milions de persones treballant en règims laborals d'esclavitud,

2.600 sense serveis mínims de sanejament, 884 milions sense accés a aigua potable, 800 milions de persones analfabetes o 100 milions sobrevivint sense casa.

Units també, pel canvi local
Globalitzats, les protestes a casa nostra i arreu prendran però dimensió local. Les retallades antisocials impulsades per ZP i Artur Mas prendran un protagonisme neuràlgic. Més encara, a les portes d'unes eleccions on el dogma neoliberal, elevat ja a rang constitucional via reforma, anuncia que manaran els mercats. Cap alternativa política oferta als 9,5 milions de pobres que hi ha a l'Estat (dos milions als Països Catalans), als cinc milions d'aturats (1,3 als Països Catalans) o a les 350.000 famílies amenaçades per desnonament hipotecari (78.000 als Països Catalans). Cap més alternativa econòmica que la proclamada pel conseller Mena el 10 d'octubre a l'Àgora de TV3: barreja mixturada de doc-

trina del xoc ("anem al penya-segat") i pujolisme revisitat que imposa que les empreses són el primer i que cal obeir les elits.

A l'Estat espanyol, el 20% més ric concentra el 40% de la riquesa

Dicotomia d'elits i classes. A l'Estat espanyol, el 20% més ric concentra el 40% de la riquesa, mentre el 20% més pobre arriba a penes al 7,5% i el 10% més pobre només accedeix al 2,8% de la riquesa. Elits que convergeixen en el nucli dominant hispànic, format per 100 famílies, vinculades entre elles i articulades a l'entorn de la banca. Oligarquia financera que a mitjans de la darrera dècada controlava directament o indirectament les 1.324 empreses més importants i ostentava 725 presidèn-

cies, 300 vicepresidències i 2.000 consellers. Oligarquia que, com ha recordat aquesta setmana el secretari general del SOC i el Sindicat Andalús de Treballadors, Diego Cañamero, arran de les declaracions antiandaluses de Duran Lleida, continua gaudint de privilegis quasi feudals: a Andalusia, un 2% de la població terratinent posseeix el 50% de la terra.

Tan lluny i tan a prop, Warren Buffet, financer especulador que s'ha convertit en una de les deu primeres fortunes mundials, ja ho va aclarir la tardor passada amb unes eloqüents declaracions: "Això és la lluita de classes i l'estem guanyant". 15-0. Contra els pregoners de la fi de la història. Arreu del món, a dalt, pocs amb molt. A baix, molta gent amb quasi res. 15-0. Protesta horitzontal, decidida i noviolenta, contra la jerarquia de la verticalitat elitista. En una esmena general, a la totalitat, contra el seu món impossible, que arrencarà dissabte.

> A propòsit de les acampades del #15M, l'articulista Antoni Puigverd va sostenir a *La Vanguardia* –diari oficial del règim econòmic– que el miratge de la indignació era creure que la política es podia imposar a l'economia. Agraïda la sinceritat, cal apuntar al miratge de les elits si confien que tot seguirà igual. Precisament, contra eixa arrogància, el 15-0 ha esdevingut una nova cita mundial, on trobem de nou l'esperança contra un món neoliberal que Eduardo Galeano va definir sintèticament: "L'actual ordre econòmic internacional és la més perfecta expressió del crim organitzat".

, estirant del fil

ALBERT MATEU

#15-0 Preses en el món del mercat lliure	Sense vida	Sense aliments	Sense recursos	Sense feina
	24.000 morts diàries a conseqüència de la fam El 20% de la humanitat disposa d'una esperança de vida inferior als 40 anys.	1.020.000.000 persones desnutrides Àsia i Pacífic (642 milions), Àfrica Subsahariana (265), Amèrica Llatina i Carib (53), Àfrica del Nord i Pròxim Orient (42), EUA i UE (15). 160 milions de nenes i nens amb malnutrició greu o severa.	3.500.000.000 persones en situació de pobresa El 70% de la pobresa és femenina. Des de 2010, 44 milions més de pobres a conseqüència de l'especulació sobre el preu dels aliments i 100 milions addicionals pels sobrecostos sanitaris. Als EUA, el 2011, 46,2 milions de pobres, la xifra més alta dels darrers 52 anys.	210.000.000 persones a l'atur El 70% de la pobresa és femenina. Des de 2010 44 milions més de pobres com a conseqüència de l'especulació sobre els preus dels aliments i 100 milions addicionals pels sobrecostos sanitaris (Medicus Mundi). Als EUA, el 2011, 46,2 milions de pobres, la xifra més alta dels darrers 52 anys.
Sense casa	Sense escola	Sense salut	Sense llibertat	
100.000.000 persones sense habitatge digne 100 milions de persones sense casa	800.000.000 persones analfabetes 77 milions de nenes i nens sense escolaritzar	2.000.000.000 persones sense accés a medicaments o cirurgia bàsica 884 milions sense accés a l'aigua potable 2.600 mancades de serveis mínims de sanejament i higiene 7 milions de persones mortes per malalties curables 350 milions d'infants sense assistència sanitària	10.650.000 persones preses en el món del mercat lliure El 20% de la població mundial es concentra als Estats Units, amb el rècord de 2.131.180 persones preses.	
Rescat bancari global	Despesa militar mundial	La UE d'Angela Merkel	L'Estat espanyol de ZP	Els Països Catalans de Mas, Fabra i Bauzá
4'6 bilions de dòlars 92 vegades la quantitat necessària per eradicar la fam al món	1'6 bilions de dòlars 50.000 milions de dòlars és el cost d'eradicar la fam al món	80.000.000 pobres (17 milions d'infants) 23.000.000 a l'atur	9.000.000 pobres 4.600.000 a l'atur 350.000 execucions hipotecàries des de 2007 240.000 milions de frau fiscal 50.000 milions en retallades socials 77.000 persones preses	2.000.000 pobres 1.300.000 a l'atur 78.000 desnonaments des de 2007 16.000 milions de frau fiscal 2.700 milions en retallades socials

Fonts: ONU, OMS, PMA, BM et altri

MÓN • AMB LA CRISI, ELS ESTATS HAN ABONAT 4,6 BILIONS DE DÒLARS, QUAN AMB 50.000 MILIONS ES PODRIA ELIMINAR LA MALNUTRICIÓ

El rescat bancari multiplica 92 vegades els diners necessaris per eradicar la fam

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Desenes de milions, xifres d'infart o fredes estadístiques, la radiografia d'un món cada cop més injust i desigual no depèn d'un nou anuari que aixequi acta de la dimensió de les desigualtats socials globals. Thomas Bernard ja havia deixat escrit que "aquell que pensa només pot llevar-se amb naúrees" i les dades, cada any -insistents, persistents, són publicades puntualment. L'escull principal, gairebé únic, per revertir unes estadístiques colpidores rau exclusivament en l'absència de voluntat política.

Costa dos dies i cinc reunions decidir una nova guerra a Líbia, però està costant varies dècades l'assoliment d'una xifra que, entre totes, està fixada com a fita:

50.000 milions de dòlars. La xifra que el PNUD va establir com la necessària per eradicar la fam al món i començar a revertir la pobresa en la que viuen més de 3.500 milions de persones.

50.000 milions de dòlars que només representen l'1'08% del que els estats han invertit en el rescat bancari des de 2007: 4,6 bilions de dòlars. 92 vegades més del que cal per eradicar la fam al món. Acostumats a parlar sempre d'extrema pobresa, l'extrema riquesa també té una comptabilitat més que eloquent: el 0,9% de la humanitat ostenta el 39% de la riquesa mundial.

L'1'3% dels seus ingressos serviria per eradicar, novament, la fam al món. Idèntica comparació mereix la despesa militar mundial, situada en rècords històrics d'1'6 bilions d'euros: només el 4%

seria suficient per posar fi a la fam al món.

Clar que la crisi va per països, per barris, per *favelas* i per classes. Només durant el 2009, el nombre de multimilionaris va passar de 793 a 1.011, mentre la seva fortuna conjunta passava de 2'4 a 3'6 bilions de dòlars. De fet, amb dades de 2004, la riquesa de les tres fortunes individuals més grans del planeta equivalien al PIB dels 48 estats més pobres del món. I és que l'1% de la població mundial té una renda anual equiparable al 57% de la humanitat.

La desigualtat es reproduceix de bell nou en l'abisme de l'esclerxa Nord-Sud, entre els països enriquits i empobrits pel capitalisme. El 20% més ric del planeta absorbeix avui el 83% del PIB mundial. El 20% més pobre només té l'1%.

A casa nostra, també

La cínica i maldestra regla de tres matemàtica es pot traslladar a tots els àmbits. A l'Estat espanyol, les pitjors retallades des de la fi de la dictadura, aplicades al període 2010-2013, arriben als 50.000 milions d'euros. Entre els anys 2007 i 2010, la banca va guanyar 66.111 milions; l'any passat, les empreses de l'Ibex35 van acumular 47.000 milions d'euros en beneficis. A Catalunya, les retallades imposades pel govern *neoon-vergent* d'Artur Mas des de la recuperació de l'autogovern augmentat fins arribar als 2.700 milions d'euros, quan el frau fiscal empresarial català ascendeix a 16.000 milions. Impune capitalisme senil, doncs, en estadística pura, quan la factura, la fractura de la crisi, l'abona qui no l'ha provocada. Capitalisme senil despulpat: per separat, el 4% del que costen les gue-

rres, l'1'3% dels ingressos dels multimilionaris o l'0'8% del rescat bancari global servirien per eradicar tres vegades, tres, la fam al món. Unes dades que ens fan estar d'acord amb Evaristo de La Polla Records, quan diu que "la violència és la vostra". Certificant-ho amb allò suggerit per Einstein: "El més inútil és fer sempre el mateix i esperar resultats diferents". I tot plegat per acabar amb les paraules de Santiago Alba Rico, que va deixar escrit severament a *Capitalisme i civilització* que "aquells a qui els sembla medieval, fanàtic i estúpid morir i matar en nom de Déu, sapiguen que mataran i moriran per a que la sisena part de la humanitat (aleatoriament escollida) continui quedant-se tots els vídeos i tots els gelats". I afegia: "El perill són els nostres governs; deixar-los decidir seria molt més greu que un error: seria un suïcidi".

, impressions

Albert Sales i Campos · Professor de Sociologia de la UPF i membre de Setem
opinio@setmanaridirecta.info

Grans fortunes, impostos i solidaritat

No ens enganyem pas. Que les persones més riques de França o Alemanya demanin pagar més impostos no és símptoma de solidaritat. Es tracta, més aviat, de l'obertura d'una petita vàlvula d'escapament per alleugerir pressions. Tots els sistemes socials moderns han estat profundament desiguals i tots, d'una o altra manera, han generat un sistema ideològic que justificava aquestes desigualtats i que feia que la majoria acceptés les normes del joc i assumís com a natural l'existència d'una minoria privilegiada. Fent una burda síntesi del que els teòrics de l'estratificació social han filosofat durant prop de dos segles, l'axioma

sobre el que es justifica la desigualtat en el sistema capitalista és la competitivitat i la necessitat de premiar el talent, el mèrit o el treball. Durant els darrers 30 anys d'imposició ideològica neoliberal, a l'opulenta societat occidental, la majoria social "de classe mitja" no ha vist cap problema en què uns quants afortunats gaudissin de comptes corrents amb saldos astronòmics. Suposadament, l'elit potentada, amb la seva capacitat inversora, dinamitzava l'economia, generava llocs de treball i creava teixit empresarial alhora que se li atribuïa algun tipus de mèrit reforçat per les èpiques històries de homes-fets-a-ells-mateixos que havien forjat la

seva fortuna a base de treballar durament des de la tendra adolescència.

Amb independència de la veracitat d'aquests mites, la crisi ha evidenciat qui paga els plats trencats de les successives bombolles especulatives que els nostres rics i riques han inflat sense descans per treure sucosos beneficis. Els moviments de protesta sorgits arreu d'Europa han assenyalat amb el dit polítics i banquers com a culpables de la fallida econòmica i de l'adopció de mesures clarament regressives. Però cap de les persones que ha sortit al carrer en els darrers mesos dubtaria en col·locar els titulars de les fortunes més importants del planeta

en el mateix sac, especialment després del gran treball de pedagogia política i econòmica realitzat dins els propis moviments per explicar què són els paradisos fiscals, com funcionen les Sicav o com, en dues dècades, el creixement dels beneficis empresarials ha conviscut amb l'estancament dels salaris reals a tot el món i, en especial, a Europa.

Què pretenen els HNWI (persones amb patrimonis nets elevats, sigles en anglès) europeus amb la seva recentment sobrevinguda voluntat contributiva? Potser es tracta de llançar el missatge que les retallades de drets socials no tenen res a veure amb ells. Si cal contribuir, ells els primers. I si s'acaba definitivament amb els estats del benestar haurà estat per culpa de polítics incompetents i de banquers avars.

cregut un 9,7% arribant als 42.700.000.000.000 dòlars. El mateix informe indica que la crisi ha despertat noves preferències d'inversió entre els esforçats multimilionaris que aposten cada cop més pels mercats de matèries primeres que inclou, com no podia ser d'una altra manera, els mercats de futurs de cereals. Així doncs, disposats a pagar més impostos no són capaços de plantejar-se que la nova bombolla especulativa, la dels aliments, està fent pujar els preus dels productes bàsics disparant la fam a molts punts del planeta.

Si el que volen és pagar més impostos no cal crear noves taxes especials per a grans fortunes. Poden començar repartint els comptes amb saldos gens menyspreables que tenen repartits per paradisos fiscals d'arreu i posar en coneixement de les seves agències tributaries tot el seu patrimoni, habitualment tant desorbitat com desconegut. Si el que pretenen és reactivar l'economia, potser haurien de replantejar els seus criteris d'inversió. I si el que busquen és ser solidaris... que tanquin les seves obres benèfiques i les seves fundacions que, a més de servir per desgravar, acostumen a tenir un impacte altament cuestionable sobre les poblacions a les que volen ajudar.

Per cert, un dels impulsors de la iniciativa "els rics volem pagar més" és Warren Buffett, propietari majoritari del conglomerat empresarial Berkshire Hathaway, al qual pertany l'agència de qualificació Moody's.

L'axioma sobre el que es justifica la desigualtat en el sistema capitalista és la competitivitat

Cal recordar que a les grans fortunes no els ha anat tan malament en els últims temps. Segons l'*Informe sobre la riquesa al món* de Capgemini i Merrill Lynch Global Wealth Management, durant el 2010 la població de HNWI ha augmentat un 8,3% arribant als 10,9 milions i la riquesa acumulada entre tots ha

Jordi Oriola i Folch · Realitzador audiovisual
opinio@setmanaridirecta.info

Detencions d'indignats

La versió mediàtica que es va donar de les protestes al Parlament, i les actuals detencions, pretenen criminalitzar el moviment dels indignats i indignar-los afirmant que hi ha violents, i ho fan perquè es parli d'aquest tema i que, en canvi, allò que és important quedi fora del debat. Jo vaig ser al Parlament filmant i puc donar fe que no va haver-hi violència per part dels indignats. Sí que n'hi va haver per part dels Mossos que, ja de bon matí, van començar a escalfar

l'ambient, i també va existir violència política en el pressupost aprovat i violència mediàtica en forma de mentides.

Per sort el moviment és intel·ligent i només hi va haver alguns forcejaments, algunes esbrincades, algunes pintades, però no va existir violència de veritat. Perquè si n'hi hagués hagut, entre els parlamentaris als que se'ls va ocórrer passejar-se enmig de la multitud de manifestants, n'hi hauria amb les costelles trencades, i no és el cas. El

El resultat d'aquella i d'altres jornades de protesta és una potent pressió contra les retallades socials

balanç de la protesta no és la *kale borroka* que es va inventar el

president de la Generalitat, sinó que el resultat d'aquella i d'altres jornades de protesta és una potent pressió contra les retallades socials. I aquesta pressió ha fet que Zapatero, després d'anys de polítiques d'ajust, proposi a les autonomies recuperar l'impost de patrimoni enfocant-lo als rics, i les protestes també han fet que CiU accepti aquest impost malgrat no estar-hi d'acord, i també anuncien un altre impost temporal als més rics! Segurament només són declaracions electora-

listes, però possiblement preferien no haver-les de fer, perquè això farà que el debat sobre les solucions a la crisi contempli pujar els impostos als que s'han estat beneficiant durant tots aquests anys. En canvi, quan aconseguïen distreure'ns, com intenten amb el recurs a la violència, poden amagar temes que, per la seva importància, haurien de ser debatuts. Per tant: victòria del moviment i inacceptable persecució per part del poder polític.

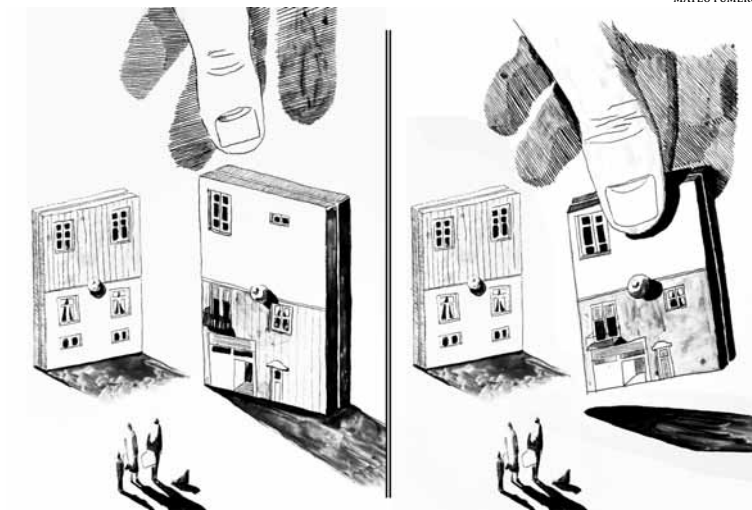
Joan Tamayo Sala · Advocat membre de la Comissió de Defensa dels Drets Humans de l'Ícater
opinio@setmanaridirecta.info

La injustícia dels desnonaments

Del 2007 fins al 2010, a Catalunya s'han multiplicat per quatre el nombre de procediments judicials iniciats pels bancs que reclamen el pagament d'un préstec hipotecari (de 4.538 registrades el 2007 a 18.152 del 2010). El primer trimestre de 2011 ja eren 3.625. O sigui, durant els últims quatre anys, 55.568 execucions a Catalunya i 293.321 a tot l'Estat espanyol. Fruit d'això també s'han multiplicat els "indignants" i infrahumans desnonaments. Un total de 12.500 desnonaments s'han ordenat a Catalunya fins el primer trimestre de 2011. Sabeu quantes persones, famílies i realitats desesperants hi ha al darrera d'aquestes xifres?

Les lleis impedeixen la possibilitat que el jutge avaluï les circumstàncies que han portat a la família a no pagar, ni el context de crisi, ni la situació personal i social, ni si hi ha menors que pateixin directament les conseqüències, res de res. Un distanciament bestial entre la justícia i la realitat social. És evident que s'actua impunement, tant des del punt de vista ètic, com des del punt de vista jurídic, ja que no es ponderen els drets dels afectats, al contrari, se'ls conculquen drets fonamentals, començant pel dret a un habitatge digne, o el dret a la igualtat... i a la dignitat, entre d'altres.

Saben tot això, cap partit polític o institució jurídica

amb poder reacciona amb serietat i responsabilitat, sembla que tant els hi fa la vulneració dels drets humans. No importa, per exemple, que al país veí, l'Estat francès, existeixi la Llei Neiertz, que faculta les administracions per imposar condicions de negociació entre els bancs i els ciutadans, o la de la segona oportunitat, que preveu la condonació del deute de les persones físiques amb la liquidació del patrimoni (dació en pagament).

Mentrestant, a l'Estat espanyol, observem com el PSOE, per alguns paradigmes del progressisme i de l'esquerra "racional" i tranquil·la, continua bloquejant la Iniciativa Legislativa Popular, promogu-

da per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i altres, perquè s'accepti la dació en pagament).

I em pregunto, encara que la legislació d'aquest estat sigui la més retrograda i desfasada del món modern, per a què estan els polítics, juristes i persones amb poder sinó per emprendre iniciatives "valentes" i agosarades en defensa dels drets humans? quins són els seus interessos reals, a qui defensen?

L'equip de govern municipal de l'Ajuntament de Terrassa, suposadament "progressista", i altres institucions jurídiques com el Col·legi d'Advocats, per què no agafen el tema seriosament i frenen aquesta sangria que no fa res més que

augmentar les desigualtats i l'exclusió social? Hi ha moltes formes per fer-ho, amb imaginació i voluntat; per exemple, a partir de la simple negociació, intermediació, de la creació d'habitatge de veritat, i sobretot del treball conjunt amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, no ens hem d'oblidar de la societat real.

Potser els fan por les entitats financeres?, els bancs sense ànima ni sentiments?, el diner pur i dur? Si us autoproclameu amb legitimitat per fer i desfer, a partir d'unes urnes "dèbilment" democràtiques, per què no ho feu, o és que realment no teniu poder? I si els que manen realment són els mateixos que desnonen?

. EN CALENT

"Les úniques beneficiades de l'escut antimíssils seran les empreses d'armament"

Jordi Calvo ens avança l'oposició del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs, de Justícia i Pau, a l'escut antimíssils nord-americà que el govern espanyol ha accedit instal·lar a Rota (Cadis).

La instal·lació de l'escut pot suposar un pas enere en les relacions diplomàtiques entre la UE i els EUA amb Rússia i la Xina, fet que pot portar a que el món del futur sigui més insegur. L'acord assolit entre els dos governs només contribueix a convertir l'Estat espanyol, la Mediterrània i Europa en un territori més segur. Els EUA volen protegir el seu espai aeri i el dels seus aliats davant un possible atac de míssils des de l'exterior, posant com a principals amenaces l'Iran i Corea del Nord, però en realitat cap d'aquests països disposa de míssils per arribar al territori dels EUA, ni tampoc a sòl europeu. És un pas cap a un augment de la despesa militar tant de l'Estat com de la resta de països, que aliats o no dels EUA, es veuran impulsats a continuar invertint en seguretat militar dedicant més recursos a la carrera d'armaments promoguda per l'escut antimíssils. Les úniques beneficiades de l'escut antimíssils seran les empre-

ses d'armament. En un moment de gravíssimes retallades socials i deteriorament del nivell de vida de la ciutadania, la despesa que suposarà aquest compromís militar és inadmissible.

L'argument dels possibles rendiments que aquest nou dispositiu militar pugui generar en l'economia local afirma que s'aconseguiran 50 milions d'euros de benefici econòmic, però no es diu quines inversions s'hauran d'aportar per remodelar les instal·lacions de Rota, tampoc quant costarà incrementar la seguretat militar de la badia, i menys encara els costos d'oportunitat perduts per ambdues inversions si es dirigissin al sector productiu civil.

Què volem? Que es paralizati i abandoni el projecte, perquè la seguretat de les generacions futures depèn de les nostres decisions actuals, no podem deixar als nostres descendents l'herència d'un Estat espanyol més militaritzat, més bel·licista i menys compromès amb la pau.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

No és la crisi, és l'estupidesa humana

Jordi Cruz Plaja, Palafrugell

Einstein ja ho deia, "l'estupidesa humana és infinita". L'any 1988 l'economista italià i expert en el tema, Carlo Cipolla, en va descriure es seves lleis. El filòsof Jose A. Marina, autor de *La intel·ligència fracassada. Teoria y práctica de la estupidez*, està convençut que la nostra historia es pot explicar a través de la historia de l'estupidesa i que l'estupidesa política pot fer molt de mal i provocar grans injustícies. Recentment, la psicòloga Paz Torrebada ha presentat el seu llibre *Estupidesa emocional*, un petit manual per reconèixer-la i prevenir-la.

Tot i que en el dia a dia en vivim i els mitjans de comunicació ens inunden d'exemples, fa uns mesos es va estrenar un documental titulat *L'era de l'estupidesa*, el qual recomano per als qui vulguin veure un petit resum de la veritable estupidesa humana i les greus conseqüències per a la supervivència del nostre planeta.

La història és plena d'exemples, però un dels més contundents és la greu situació actual i el trist futur que ens hem deixat, a nosaltres i a les properes generacions. I no em refereixo només a la greu crisi econòmica, energètica o de recursos naturals, provocada per la infinita avarícia d'uns pocs però grans estúpids, sinó al més gran reptal al qual s'enfronta la nostra espècie, el canvi climàtic.

Anem amb compte, no subestimem el nombre i poder dels estúpids, l'espècie més perillosa, l'autèntic càncer del planeta, sobretot perquè han assolit importants càrrecs de responsabilitat i actualment governen i dominen pràcticament tot el planeta. Si realment ens preocupa el nostre futur, si realment volem un món millor per als nostres descendents, aprenguem a reconèixer aquesta xacra, traiem el poder als estúpids i posem-los en el lloc on es mereixen, allà on només es facin mal a ells mateixos.

Com fa 70 anys

Maria Suñé, Cardona

Fa moltíssims anys (jo encara no havia nascut i tinc 68 anys), una nit molt freda d'hivern, la meua àvia es va posar malalta i el metge -que vivia a pagès- no va tardar pas més d'un quart d'hora a visitar-la.

Avui, en ple segle XXI, els cardonins no tenim servei d'urgències de nit al CAP. Hem d'anar a Súria després d'haver trucat primer a un telèfon que sempre tarda molt a contestar. La sanitat és un dret humà que no es pot retallar de cap de les maneres, aquest servei ha de ser prioritari.

. EDITORIAL

12 d'octubre, res a celebrar

Perquè tenim memòria i vergonya, no tenim res a celebrar. Res de res. La maldestra commemoració hispànica d'un "descobriments" de les Amèriques que va ser genocida. La continuïtat vergonyosa, per l'art de l'amnèsia i els tripijocs de la transició, amb una festa instaurada pel dictador franquista, com a 'Fiesta Nacional', el 1958. La transmutació en ostentació militarista al Paseo de la Castellana, el 'Dia de la Raza', la patrona de la Guàrdia Civil o la data icònica de l'extrema dreta per propagar discursos d'odi. Massa elements condensats en un sol dia. Que perviuen encara. El neocolonialisme espanyol a l'Amèrica Llatina; la incapacitat manifestada per respectar la plurinacionalitat que habita a l'Estat; o la impunitat amb la que es mou l'extrema dreta i l'espanyolisme són només

alguns exemples. Algunes de les conseqüències directes s'han viscut aquest 12 d'octubre: un exregidor del PP a Masquefa atropella dos joves i els agradaix, el monument a Lluís Companys a Lleida matina destrossat; i, al cor de la Barcelona bombardejada el 1938, l'extrema dreta organitza un acte i un concert ultra amb silenci polític-mediàtic, absència jurídica i protecció policíaca. Mentrestrant a Badalona, Albiol prohibeix un concert contra la Hispanitat. En un Estat, pell de brau, on amb tanta lleugeresa es tanquen diaris o es porta a l'Audiència Nacional qui protesta contra les retallades socials, no deixa d'inquietar la vela i nova impunitat ultra. L'ou de la serp incubant-se. Davant d'ell, la consciència col·lectiva, antídote i autodefensa, que el feixisme avança si no se'l combat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Quan la unitat serveix per avançar

Xavi Miquel
directa@setmanaridirecta.info

Bé és cert que ja portem uns quants mesos vivint en la incertesa d'aquesta crisi, que ens està portant a les retallades socials més agressives i restrictives dels darrers anys. Estem veient com aquelles polítiques que abans tothom defensava, ara són qüestionades sota l'aixopluc de la retallada del déficit i de la màxima que ens hem d'estrènyer el cinturó. Estem veient com, des de les altes esferes, s'està posant en dubte la feina de totes aquelles persones que treballen per sostenir les bases de la nostra societat, com són l'educació o la sanitat.

Però també veiem com, per fi, en els darrers mesos, s'ha creat un fort ambient contestatari que

com a mínim no es resigna al desmantellament del que teníem fins ara. I veiem que hi ha gent molt diferent, persones que venen de camins diferents i que segurament cerquen horitzons diferents, però que, en cas de màxima urgència, han decidit avançar juntes, o almenys defensar-se juntes.

Les assemblees populars sorgides del 15-M són un clar exemple d'aquesta realitat. Tot i que en el seu punt àlgid van intentar ser instrumentalitzades pels partits polítics o, en certes ocasions, per persones que plantejaven respostes conservadores o liberals a la situació actual, ha quedat un pòsit d'acumulació, molta gent que lluny del focus mediàtic segueixen discutint i actuant, plantant cara a la situació i fent una autèntica

escenificació del fet que és possible que teoria i pràctica vagin agafades de la mà.

Potser quan les coses estiguin millor, quan tinguem prou força per ser dues, tres o quatre forces divergents tocarà buscar el camí propi, paral·lel però particular. Però ara, més que mai, la unitat és necessària, per afrontar tots els cops que ens venen i que vindran, per seguir obrint l'escletxa alliberadora que ens durà al canvi. És evident que tot i que siguem molt visibles, seguim sent una minoria les persones que volem canviar tot això de soca-rel, per tant ens cal sumar i multiplicar, deixant de banda els "ismes", inclòs els personalismes. Tot i que pugui semblar complicat, la unitat serveix per aprendre, serveix per avançar.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, per començar, hem de donar la benvinguda al nou equip de redactores que coordinen *La Indirecta* des de fa ja unes setmanes. La voràgine del dia a dia ens havia fet oblidar aquesta rebuda durant les anteriors setmanes, i de l'oblit no ens sentim gens orgullosos. Doncs això, benvingudes Mar, Jordi i Sergi a la tasca setmanal de coordinar la contraportada de la DIRECTA, que és una pàgina molt important del setmanari. A part d'això, un altre oblit. La setmana passada vam oblidar d'anunciar a la portada que aquesta setmana, com ja haureu pogut comprovar, la DIRECTA surt dijous en comptes de dimecres perquè el dimecres 12 d'octubre és festiu i la rotativa i la distribuïdora ens han ajudat a no celebrar res de res. Avui, dimecres, estem aquí a la redacció, tancant la DIRECTA en paper, el suplement del Coop57 i actualitzant les notícies a la web, principalment la que parla del boicot a un concert nazi que s'havia de fer a Sabadell i que, finalment, s'ha fet a Barcelona, al barri de Poblenou. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

– La portada del suplement del Col·lectiu Ronda que vam publicar la setmana passada no estava signada. L'autoria és: François Pagès
– A l'article d'Expressions de la setmana passada "Es busquen artistes per pintar parets i obrir ments a Barcelona" de la pàgina 18. L'artista Satone no és d'origen colombià si no veneçolà. Els districtes de Sant Andreu i l'Eixample no participaran en l'Openwalls Conference.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona

www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
– Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

– Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** Lèlia Becana **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

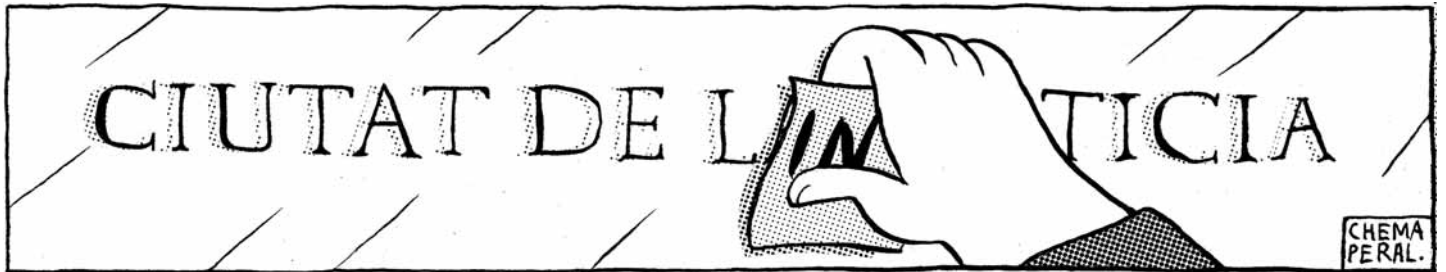
, així està el pati

El Dos de Maig es podria privatitzar | PÀG. 8

Nova via jurídica per evitar desnonaments | PÀG. 8

El Suprem tomba la llicència de BASF | PÀG. 9

Un 9 d'Octubre que arriba ben indignat | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · EL TSJC I EL CGPJ DIUEN QUE ELS MOSSOS MOSTREN UN "ABSOLUT MENYSPREU PELS DRETS"

El 15-M afronta la jornada de lluita global després de la imputació de vint activistes

Les vint persones acusades de participar al bloqueig del Parlament de Catalunya el 15 de juny compareixen a l'Audiència Nacional i queden en llibertat amb càrrecs

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La persecució d'activistes del 15-M per part dels Mossos d'Esquadra ha desencadenat la declaració més contundent dels màxims òrgans del poder judicial des del desplegament de la policia catalana. La sala de govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), en un comunicat sense precedents, va condemnar la decisió dels comandaments policials d'irrompre a la seu central de la Ciutat de la Justícia per detenir un grup de manifestants indigna-

El TSJC condemna la decisió dels comandaments dels Mossos d'irrompre a la Ciutat de la Justícia per fer detencions

des que s'havien posat voluntàriament a disposició del jutjat de guàrdia. Aquestes persones formaven part de la llista de vint identificades elaborada pels serveis d'informació del departament dirigit per Felip Puig, suposadament basada en les imatges emeses pels mitjans de comunicació o penjades al Youtube. Es trobaven als jutjats a l'espera de rebre una resposta per part de l'Audiència Nacional davant la seva petició de personar-se voluntàriament davant del tribu-

Els Mossos d'Esquadra treuen de la Ciutat de la Justícia una de les sis persones detingudes

nal. Tot i això, una cinquantena d'agents antidisturbis van assaltar l'edifici judicial i van acordonar la cafeteria i l'auditori del recinte, sota les ordres directes del director general de la Policia, Manel Prat, i del comandament dels Mossos a la Ciutat de la Justícia, Joan Mallafré. En el mateix moment dels fets, el jutge de guàrdia de Barcelona, Josep Maria Miquel Porras, visiblement enfurismat, es va personar al rebedor de l'edifici i va exigir que els caps de l'operatiu anessin al seu despatx per donar-li explicacions. Poca estona més tard, la jutgessa degana de Barcelona, Maria Josep Feliu,

va mediar entre les parts i va calmar els ànims del jutge de guàrdia. El comunicat del TSJC recupera el to d'indignació inicial i la sala de govern de l'organisme assegura que el comportament dels policies va ser "inqualificable" i que només es pot entendre des del més "absolut menyspreu pels drets individuals dels ciutadans". A més, asseguren que, davant d'aquests fets "extremadament greus", s'han de "depurar responsabilitats". Per últim, assenyalen que hi ha dos articles de la llei d'enjuiciament criminal (547 i 564) que van ser vulnerats amb "clar abús de l'exercici de la força". El

Consell General del Poder Judicial (CGPJ) de Madrid, en un altre comunicat, s'ha afegit a les crítiques del màxim òrgan judicial català. Per la seva banda, la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona i l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans (ACDDH) van expressar el seu rebuig i indignació per la intervenció policial i van anar més enllà, amb la demanda que s'obri una investigació, que s'clareixi la cadena de comandament que va ordenar l'operatiu i que es depurin les responsabilitats que siguin necessàries.

ALBERT GARCIA

Vint compareixences

Les vint activistes de la llista elaborada pels Mossos en relació als fets del Parlament van desfilar en dues tandes pel despatx del jutge Eloy Velasco, a la seu madrilenya de l'Audiència Nacional espanyola. Les tres primeres ho van fer el 7 d'octubre i, un cop feta la declaració, van quedar en llibertat amb càrrecs i amb l'obligació d'anar a signar cada quinze dies a la Ciutat de la Justícia de Barcelona. Els vídeos que els van mostrar no demostraven cap agressió contra cap diputat, només se'ls veia concentrats als voltants del parc de la Ciutadella o, en el cas de T.D. -periodista de www.latele.cat-, amb la càmera a l'espatlla fent la seva feina amb la corresponent acreditació, braçalel i armilla. Fonts judicials han explicat que l'acusa-

Totes les activistes tenen l'obligació d'anar a signar als jutjats

ció contra aquest càmera prové de la diputada de CiU Ana Isabel Marcos, que va assegurar que s'havia sentit "intimidada per la càmera de fotos de T.D.", fet poc fonamentat ja que es tracta d'un càmera de televisió. Les altres tretze persones que ja havien estat detingudes i fixades pels Mossos i les quatre que encara no havien estat localitzades van anar a declarar l'11 d'octubre al matí. Totes van quedar en llibertat amb càrrecs i, també, amb l'obligació quinzenal d'anar a signar als jutjats.

, així està el pati

SALT · LA PAH S'ADREÇA ALS SERVEIS SOCIALS PERQUÈ FACIN UN INFORME PER CERTIFICAR LA PRECARIETAT DE LA FAMÍLIA

S'obre una nova via jurídica per aturar els desnonaments

Ivan Santiago
girona@setmanaridirecta.info

El 7 d'octubre, dia que aquesta tardor tardana va decidir aixecar-se amb un xic de fred, mig centenar de persones es van concentrar a les 8 del matí davant del número 6 de la plaça Antoni Gaudí de Salt. L'objectiu de la concentració no era donar la benvinguda a l'esperat canvi de temperatura, sinó intentar aturar el desnonament d'un veí d'aquesta localitat gironina. Aquest cop, una família amb tres fills menors d'edat era l'afectada d'un drama social que, malauradament, cada cop

La resposta del banc ha estat sempre negativa; ho volen absolutament tot, el deute i també l'habitatge

esdevé més habitual. En aquest cas, l'entitat bancària Deutsche Bank era qui pretenia culminar el procés d'execució per impagament de la hipoteca. La història d'aquesta família s'assembla a la de moltes altres que es troben en la mateixa situació: treballadors de la construcció a l'atur des de fa dos

ALBERT GARCIA

El desnonament de la família d'origen marroquí s'ha pogut aturar

anys, immigrants amb dificultats amb l'idioma i unes quotes de la hipoteca que, en sis anys, han pujat quasi un 70%, etc. Aquesta família feia un any i mig que no podia fer front a aquesta despesa i, en repetides ocasions, es va posar en contacte amb l'entitat bancària per tal de trobar una solució al problema. Fins i tot van intentar fer entrega de les claus de l'habitatge per saldar el deute. La resposta del banc va ser sempre negativa; ho volien tot, el deute i l'habitatge.

Paral·lelament a l'ostracisme del Deutsche Bank, l'entitat va iniciar un procés judicial, del qual mai no es va informar a les afectades, que es van assabentar de la seva situació fa un mes i mig, quan tot el procés ja estava enllestit, cosa que genera una situació d'indefensió evident. La família de Salt ha rebut el suport i l'assessorament de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) durant el període que va culminar el divendres 7 d'octubre amb una concentració de per-

sones solidàries i membres de la PAH davant la porta de l'edifici per evitar l'entrada de la comissió judicial que havia de fer efectiu el desnonament. Una setmana abans, la PAH es va adreçar als serveis socials amb l'objectiu d'instar-los a fer un informe al jutjat que certifiqués la precarietat de la situació en què vivia la família. Aquesta mesura podria esdevenir una eina per pressionar les jutgesses i els jutges perquè revisin els casos d'impagament de les hipoteques.

L'execució de l'ordre de desnonament estava prevista a les 10 del matí; a dos quarts d'onze, es va rebre, amb alegria, la notícia que el llançament quedava ajornat per ordre de la titular del jutjat de primera instància número 2 de Girona. L'afectat i diferents membres de la PAH es van adreçar a aquest jutjat per parlar amb la jutgessa i saber quan seria la nova data. La instància judicial va informar que la nova data seria en un termini d'un mes o menys, a l'espera que el jutjat de pau concretés aquesta execució. La titular d'aquesta sala també es va oferir per fer de mediatora entre les afectades i l'entitat bancària, cosa que també es va rebre amb alegria, ja que, segons expliquen des de la PAH, amb aquest, només són dos els casos de jutges que s'ofereixen per mediar en aquest tipus de conflictes. A la concentració, a banda de les solidàries, hi van acudir diversos mitjans de comunicació i un grup d'agents de paisà. Els antidisturbis i la comissió judicial no van fer-hi acte de presència. Des de la PAH, insisteixen que aquest procés no s'ha aturat, sinó que només ha estat ajornat, motiu pel qual faran més convocatòries si es presenta una altra amenaça de desnonament. A banda d'això, a aquesta petita victòria, se li afegirà la d'un altre cas, també a Salt, en què una sentència accepta la dació en concepte de pagament i, d'aquesta manera, crea un precedent jurídic per a propers processos de desnonament.

BARCELONA · EL CONSORCI SANITARI INTEGRAL, LA CREU ROJA I UN COL·LECTIU DE METGES ESTAN NEGOCIANT LA COMPRA DEL CENTRE

L'Hospital Dos de Maig podria ser privatitzat i convertit en una SA

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El Consorci Sanitari Integral, la Creu Roja i un col·lectiu de metges de l'Hospital Dos de Maig estan negociant la compra del centre, que es convertiria en una societat anònima. La proposta preveu crear una empresa participada per les treballadores i subvencionada amb 37 milions d'euros anuals per la Generalitat. El comitè d'empresa ha anunciat la seva conformitat amb la decisió, ja que els han assegurat que s'està convertint l'hospital en una "cooperativa gestionada pel personal del centre" i

que la compra és l'única alternativa al tancament, que deixaria sense feina més de 400 professionals. "De cooperativa res de res", va assegurar un delegat sindical de la CGT del centre durant l'assemblea oberta que es va celebrar el 29 de setembre davant de l'hospital. "Aquesta compra suposa la privatització del Dos de Maig, que fins ara era concertat però oferia un servei públic, i obrirà la porta a les consultes mèdiques i les mútues privades", va afegir. El més probable, segons el delegat sindical, és que com a mínim 30 treballadores siguin acomiadades, tant si es privatitza l'hospital com si es fa efectiu el tancament i els equips

són traslladats al centre Moisès Broggi de l'Hospitalet. "Hi ha molta por entre les treballadores, ningú no vol formar part d'aquestes 30 que aniran al carrer. A més, s'han deixat enlluernar per aquests cants de sirena que els asseguren que podran participar de la gestió de l'hospital", es lamentava el delegat davant les 200 veïnes aplegades a la reunió.

Les treballadores del centre van protagonitzar una acampada a les portes de l'Hospital Dos de Maig el mes de juliol per protestar contra el tancament, que deixaria més de 135.000 veïnes sense cobertura, però es van desmobilitzar

quan es van assabentar de la decisió del comitè d'empresa de donar suport a la privatització. Malgrat tot, el veïnat ha continuat fent casolades setmanals davant les portes de l'hospital, decebut pel posicionament de les treballadores del centre. "Han posat els seus interessos per davant dels de les ciutadanes. No entenen que això no només és un conflicte laboral, també és un conflicte social", es lamenta Ada Hoste, veïna del barri i membre de l'Assemblea de Drets Socials de l'Eixample Dreta (ADSE). "A més, el Moisès Broggi està en una zona de confluència de molts hospitals, no respon a una demanda

real, en canvi, el Dos de Maig és l'únic centre hospitalari de l'Eixample Dreta. I volem que continuï essent un servei públic", afegí indignada. Les associacions veïnals de la Sagrada Família i del Clot també han recalcat el seu no rotund a la privatització de l'hospital i així ho han fet saber a la Creu Roja a les reunions que hi han mantingut. L'ADSE i les usuàries del centre han convocat una nova assemblea oberta el dijous 13 d'octubre davant les portes de l'hospital i no descarten ocupar-lo per fer saber a les treballadores que la decisió sobre el futur del Dos de Maig també passa pel barri.

, així està el pati

EL CAMP · GEPEC JA VA ALERTAR, L'ANY 2003, QUE L'EMPRESA CONTAMINAVA AqüÍFERS

El Tribunal Suprem tomba l'autorització ambiental d'activitat de BASF

Fàbrica de l'empresa química BASF

Josep Maria Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Qualsevol persona amb un mínim sentit de l'olfacte seria capaç de percebre les males olors dels barris de Ponent de Tarragona, de la Canonja i de la resta de municipis que acullen la indústria química al Camp. Tanmateix, l'entramat associatiu i ecològic és qui ha d'aixecar la veu i vigilar de ben a prop els abusos de les empreses que fa dècades que es van instal·lar a la zona. És el cas del Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans (GEPEC), que assumeix com a acció diària l'assetjament constant a les infraccions en matèria de contaminació, des de l'aire fins al subsòl i les aigües subterrànies. Precisament, el 2003, l'entitat es queixava de la qualitat d'aquests aqüífers després que la Generalitat de Catalunya va concedir una autorització ambiental d'activitat a BASF abans d'haver fet els estudis pertinents sobre l'afectació de l'empresa a l'entorn.

El 2008, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ja va sentenciar en contra de Basf Española SL

Així doncs, fa just vuit anys, el grup ecologista es va embarcar en una batalla judicial que sembla que ha finalitzat aquesta setmana.

La denúncia inicial posava en evidència la manca d'estudis que havia fet l'empresa per demostrar que complia els barems. L'únic que havia presentat -i que, segons la mateixa empresa, era "complementari" a un document més extens que mai no ha arribat i, per tant, mancat de rigor- era un seguit de valors no gaire detallats amb conclusions basades en uns Valors d'Intervenció Holandesos (VIH), que oferien un marge molt més ampli que la legislació catalana. Tot i així, més de la meitat dels indicadors superaven les mesures estrangeres.

El 2008, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va sentenciar en contra de Basf Española SL, va anul·lar la llicència ambiental concedida i va exigir l'avaluació de l'impacte ambiental. D'aquesta manera, la Generalitat

de Catalunya, de la mà de la corporació, va presentar un recurs de cassació al Tribunal Suprem, després de tres anys, ha resolt en contra de l'empresa. Tot i així, les competències en medi ambient són catalanes. La Generalitat de Catalunya, un cop coneguda la sentència desfavorable i previsible de Madrid, assegura que, des de 2007, ja treballen amb una nova llicència "que cobreix les mancances de la de 2003". El GEPEC diu que, en cas d'haver conegut l'existència d'aquest permís el 2007, també l'hauria recorregut.

En qualsevol cas, l'advocat de l'entitat, Albert Caldach, creu que, "si realment existís aquesta darrera autorització ambiental, la Generalitat no hauria anat al Suprem un any més tard que Basf actués amb una nova llicència no afectada pel TSJC". Però encara queda una altra incògnita no resolta, ja que la informació sorgida el mateix dia que es va fer pública la darrera sentència deia, en paraules de Quim Nin, delegat del govern a Tarragona, que encara no havia estat emesa. Cal dir que, des del setmanari, hi hem tingut accés, cosa que deixa entreveure una de les maniobres de confusió de cara als mitjans.

Pel que fa a les dades presentades, les ecologistes consideren que hi ha prou elements per demostrar que BASF ha estat contaminant durant anys el subsòl dels llocs on desenvolupa la seva activitat i que aquesta conducta delictiva no ha estat sancionada per l'Administració ni s'ha actuat en consonància amb la legislació en casos de contaminació del medi. Entre els contaminants declarats, hi trobem compostos organohalogenats, COV i hidrocarburs persistents.

De 1996 a 2005, totes les dades que s'extreuen dels diversos informes constaten "que la contaminació per hidrocarburs i per compostos orgànics volàtils s'ha mantingut, cosa que demostra que no s'ha fet res per impedir la contaminació ni per reduir-la".

Davant d'aquest encreuament de declaracions, sentències i estudis, el grup ecologista espera que la Generalitat entoni el *mea culpa*. Les administracions dels indrets on s'allotgen les indústries químiques, sobretot al Camp, tenen relacions molt estretes. Al marge de la contaminació que puguin generar, són una important font de finançament municipal i autonòmic que, els últims anys, degut a la crisi econòmica, es troba amb dificultats.

> Descarten la instal·lació d'un parc eòlic per motius ambientals

El parc eòlic del Coll de la Garçana, situat als termes municipals de la Torre de l'Espanyol (Ribera d'Ebre), el Molar i la Figuera (Priorat) no es construirà. La sentència del TSJC ha estimat un recurs presentat pel GEPEC i el Consell Regulador de la DOQ Priorat que posava sobre la taula l'impacte ambiental que tenia aquest parc en concret. Tot i que el motiu principal és que no compta amb cap estudi sobre l'afectació a la

fauna del territori -com l'àguila cuabarrada, categoritzada com a espècie protegida-, cal destacar que l'autorització administrativa havia estat tramitada tres anys abans que l'ambiental (de 2007 a 2010). També es retreu la manca d'informació pública (fins al punt que dos dels tres municipis afectats no n'estaven al corrent) d'un projecte que havia estat modificat en nombroses ocasions i que, actualment, constava de tretze

aerogeneradors. A més, no existia cap xarxa de connexió elèctrica, és a dir, no es podia distribuir l'energia generada al parc eòlic. Es tracta de la primera sentència que talla el procés d'instal·lació d'una infraestructura com aquesta posant èmfasi en la fragilitat del territori -més enllà de l'impacte visual i paisatgístic- i s'ha emès precisament poc després que es conegués la sentència del Suprem sobre Basf.

, així està el pati

BARCELONA · L'ASSEMBLEA DEL CASC ANTIC CONVOCA UNA MANIFESTACIÓ PEL PROPER 21 D'OCTUBRE

Les batudes racistes i les pallisses indignen el veïnat del Forat de la Vergonya

Silvia Abadia

redaccio@setmanaridirecta.info

El Pou de la Figuereta, popularment conegut com el Forat de la Vergonya, és una mítica plaça situada al mig del barri del Casc Antic, una zona de carrers estrets amb un veïnat de procedències diverses i una intensa vida al carrer. La plaça és punt de trobada pels habitants del barri i diàriament s'hi poden veure grups de veïns d'origen magrebí jugant al dominó, joves de procedència dominicana passant la tarda asseguts a un banc, nens i nenes jugant al futbol o gent gran cultivant l'hort comunitari que ocupa una part de la plaça. Durant els darrers mesos, però, la presència policial ha augmentat desmesuradament i les seves actuacions "desproporcionades" -tal i com ho qualifiquen tots els veïns de la zona amb els que hem parlat- han despertat el rebuig i la ràbia de molts dels seus habitants.

"La plaça està vigilada permanentment per la policia", explica una veïna del Casc Antic

"La plaça està vigilada permanentment i si no hi ha vehicles policials és perquè hi ha agents de paisà", explica una veïna i participant de l'assemblea del Casc Antic. Un altre veí, d'uns 60 anys, assenyalava: "A primera hora del matí es reuneixen Mossos i Guàrdia Urbana a aquella cantonada, s'han fet seva la plaça i saben que aquí poden fer el que vulguin". Segons relata, les batudes indiscriminades als grups de veïns nous que hi ha a la plaça són gairebé cada dia.

Racisme i agressions

El veïnat més perjudicat de tots és el nouvingut, grans i joves d'origen caribeny o magrebí que es reuneixen a la plaça. "Abans la policia identificava als 'morenets', ara també als 'blanquets'" diu la veïna que participa a l'assemblea. A principis de mes, una companya seva va anar a preguntar als mossos que efectuaven una batuda per què ho feien, i es va emportar una denúncia suposadament per dir-los "racistes". El malestar i la tensió entre el veïnat i els cossos policials va en augment. "Ja s'han comptat

Les patrulles motoritzades dels Mossos i de la Guàrdia Urbana intimiden les veïnes del Forat de la Vergonya cada dia

vuit persones apallissades en els darrers mesos", explica un veí d'origen caribeny. Segons explica, la seva colla d'amics està patint continuament pallisses, amenaces i humiliacions. El passat 5 de setembre, cinc d'ells van ser atacats mentre estaven a casa. Una patrulla estava seguint a un company i, quan es va refugiar al pis, els mossos van entrar trencant la porta amb una pota de cabra. "Sabien que el pis estava ocupat", expliquen. Davant l'agressió, els cinc amics van saltar per la finestra des del primer pis i un d'ells es va fer mal a la cama. La batalla va acabar amb quatre detinguts -que van ser apallissats-, ja que un dels joves va poder escapar. "Jo tinc por de sortir sol al carrer", confessa un. "Després de la detenció m'han continuat amenaçant a mi, i també a la meva dona embarassada de sis mesos i al meu fill petit a la porta de casa". Un clar exemple es va produir durant el torneig de futbol celebrat el passat 8 de setembre al Forat de la Vergonya, quan la Guàrdia Urbana va començar a increpar aquest jove i, davant la situació, totes les participants del torneig van acudir a defensar-lo. La resposta policial va ser envair la plaça on s'estava celebrant la competició amb més d'una trentena d'agents.

El pretext de la seguretat

"Els Mossos haurien de fer sentir seguretat, i el que fan sentir és inseguretat", lamenta una altra participant de l'assemblea del Casc Antic. A finals de juliol, l'alcaldia de Xavier Trias va augmentar en 70 el nombre d'agents de la Guàrdia Urbana a Ciutat Vella amb el pretext de la prostitució als car-

Trobem famílies amb una certa situació de pobresa, que contrasta amb l'alt poder adquisitiu de les turistes

ners i els roboratoris (aquests darrers són freqüents al Casc Antic). "Sovint veus motoristes corrent amb una càmera de fotos a la mà i al cap de cinc segons apareix una guiri cridant darrera el vehicle", explica un altra veïna. A la zona hi ha famílies amb una certa situació de pobresa, que contrasta amb l'alt poder adquisitiu que mostren les nombroses turistes que ocupen la zona. La situació de crisi econòmica empitjora més les possibilitats

de guanyar-se la vida de molta gent. "La realitat social és molt complexa", exclama.

Un veí d'origen magrebí, però, es queixa que la policia just ronda pels carrers on no es produeixen aquests roboratoris. El que li molesta és que no facin bé la seva feina. "Hi ha dies que t'identifica tres cops el mateix agent de la Guàrdia Urbana", comenta. Ell està d'acord en que hi hagi policia, tot i que reconeix que l'identifiquen pel seu color de pell i que sovint es sent humiliat. "No pots fer res, però, ells sempre guanyaran", afegeix. D'altres veïns, que s'han vist continuament assetjats per les patrulles de la Guàrdia Urbana o de mossos que ronden per la plaça, no pensen el mateix. "Jo no deixaré que em donin d'hòsties, abans vaig jo a per ells", exclama un dels apallissats amb fort accent caribeny.

La resposta popular no es fa esperar

El 21 d'octubre, l'assemblea del Casc Antic ha convocat una manifestació al Forat de la Vergonya contra els abusos policials i el racisme al barri. Les diverses pallisses sofertes per veïns d'origen caribeny van ser la gota que va fer vessar el got a la ja extrema situació de control policial al Forat de la Vergonya. L'Associació de Veïns de

Casc Antic també es va posicionar el 10 d'octubre amb un comunicat que denunciava "les batudes policials indiscriminades i racistes" i alertava de les greus conseqüències que aquestes podien tenir per a la convivència del barri. A més, el 4 d'octubre, una desena de veïns d'origen caribeny es van presentar a l'assemblea del Casc Antic per pri-

Les pallisses sofertes per veïns d'origen caribeny han estat la gota que ha fet vessar el got

mera vegada i van explicar la seva experiència. Les participants, però, ja els tenien vistos de la plaça i de les diverses vegades que han aturat l'assemblea del barri per denunciar els abusos policials de mitja tarda.

Un dels futurs objectius de l'assemblea del Casc Antic serà la lluita contra la situació que s'hi viu, iniciada a partir d'una campanya amb cartells i pancartes que a vegades es poden veure penjades a la plaça amb missatges com "Prou identificacions racistes i abusos policials".

, així està el pati

BARCELONA · DOS MANIFESTANTS DETINGUTS I TRES FEIXISTES FERITS LLEUS

Un centenar d'antifeixistes posa punt i final a un concert xenòfob 'tolerat'

Albert Martínez - Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Pocs minuts després de les vuit del vespre del passat 12 d'octubre, més de 150 antifeixistes que s'havien concentrat a la Rambla del Poblenou es van manifestar pel carrer Pujades fins arribar a les portes del local on es celebrava el concert feixista convocat per Democràcia Nacional, que prèviament s'havia anunciat que es faria a Sabadell. Amb pedres van aconseguir rebentar les vidrieres de les portes de la sala The Other Place. En aquell moment diverses furgonetes dels mossos d'esquadra van irrompre al carrer i van carregar. Dos antifeixistes van ser detinguts pels policies, que amb escuts i porres a les mans van fer una barrera d'agents per defensar la sala on es feia l'acte feixista. Tres assistents al concert feixista van quedar ferits lleus i van ser traslladats a l'Hospital del Mar. Els Mossos finalment van entrar al local i van identificar a la setantena d'assistents. Paral·lelament al centre de Barcelona centenars de persones van participar d'una marxa unitària sota el lema "Per un 12 d'octubre antifeixista, antipatalista i antiracista".

Un local amb antecedents 'ultres'
L'abril de 2009, 'The Other Place' ja va ser escorcollat en una operació conjunta dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil, en el marc d'una operació contra els 'Àngeles del Inferno', banda d'estètica motard i ramificacions ultradretanes que disposava de tres locals al Poble Nou. Els 18 detinguts arreu de l'Estat, 10 a Barcelona, foren acusats de tràfic de drogues i armes, extorsió i associació il·lícita i se'n va destacar els seus vincles amb l'extrema dreta. Entre els detinguts, hi figurava J.A. Romero Ors 'Jaro', destacat membre dels Boixos Nois condemnat el 1991 per l'assassinat d'un afecionat del RCD Espanyol. El desembre de 2007, altres 8 membres dels 'Àngeles del Inferno' ja havien estat detinguts per idèntics delictes, decomissant-se armes de foc i propaganda nazi.

No és el primer cop que l'extrema dreta recorre als Àngeles del Inferno. El juny de 2002, al pub Sin Perdón de València, vinculat al grup motard d'ideologia nazi i estructura paramilitar, ja va acollir una festa d'Espanya 2002 per "promoure la neteja d'immigrants" al barri de Rusafa on van actuar els grups Divisió 250, Klan y Estirpe Imperial. El cantant de Divisió 250 era Manuel Canduela, l'actual secretari general de Democràcia Nacional que avui ha parlat a l'acte a Montjuïc.

Les antifeixistes van llençar pedres a la porta del local The Other Place

JORDI BORRÁS

> Mig miler d'antifeixistes a Sabadell

La concentració antifeixista convocada el 12 d'octubre a la tarda a Sabadell contra el concert nazi que teòricament s'havia de realitzar a la ciutat va aplegar més de 500 persones. Tot i que només començar la protesta ja van informar que el concert finalment no es celebraria a la capital vallesana, més de 500 persones es van manifestar sense incidents pel centre de la ciutat fins a arribar a la plaça del Treball, on es va llegir el manifest. A la marxa hi van participar col·lectius i persones, coordinats a través del Moviment Popular de Sabadell. Un cop l'acte va finalitzar, l'organització va convidar als assistents a desplaçar-se a Barcelona, on van actuar els grups de música nazi. M.R.

ANÀLISI · DEL FALANGISME A LA ULTRADRETA POPULISTA DE JOSEP ANGLADA

Radiografia del feixisme a l'Estat espanyol

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Quan analitzem els grups d'ultradreta presents a Catalunya, podem fer una primera distinció a partir del tipus de nacionalisme amb el qual s'identifiquen. Tot i que a nivell molt minoritari, el feixisme catalanista sempre ha estat present, i actualment s'integra a grups com Unitat Nacional Catalana i el que s'ha anomenat com a moviment 33 ("Catalunya Catalana"). Per altra banda trobem els ultranacionalistes espanyols, els fatxes de tota la vida. Plataforma x Catalunya es situa en una postura ambigua, ja que si bé Anglada s'identifica personalment amb el franquisme, ha renunciat a fer-ne bandera per motius electoralistes.

Després d'una etapa molt activa durant els últims anys de la dictadura i els primers de la monarquia, el feixisme espanyol perd gairebé tota la seva força quan Fuerza Nueva, el partit de Blas Piñar -sector ultra del tardofranquisme-, s'autodissol després d'uns nefastos resultats electorals a les generals de 1982. Durant les dècades posteriors les lluites internes i una falta de lideratge clar desarticulen el moviment, que perd protagonisme i capacitat d'acció.

Actualment un dels màxims exponents de l'ultradreta a l'Estat és Democràcia Nacional (DN), un partit d'ideologia nazifeixista que agrupa diferents famílies del falangisme i el nacionalsocialisme. Va ser format el 1994 a partir de les Juntas Españolas i elements provinents del Frente Nacional, CEDEADE i Bases Autónomas. El seu discurs es pot resumir en dos punts: l'odi racial contra les persones migrants i la indissoluble unitat de la pàtria

Manuel Candela va ser condemnat a presó per integrar 'Acción Radical'

espanyola. Lluny d'un feixisme modernitzat "de vestit i corbata" a l'estil de Haider o Anglada, DN es manté fidel als símbols i icones tradicionals: és més aviat un feixisme de cap rapat i trepitjades de bota.

Manuel Canduela, líder de Democràcia Nacional des de 2005, va ser condemnat a presó per integrar el grup terrorista nazi Acció Radical, responsable de l'assassinat del de Guillem Agulló, el jove antifeixista valencià que va morir apunyat

a la localitat de Montanejos l'any 1993. Canduela també va ser cantant de Divisió 250, banda coneguda per lletres com Eh, negro, vuelve a la selva; Europa es blanca y no es tu tierra.

A nivell internacional, Canduela i el seu partit mantenen una amistat estreta amb individus com Jean Marie Le Pen, Alessandra Mussolini o David Duke (Ku Klux Klan). El líder nazi ha intervingut sovint a favor del seu vell company Pedro Varela, propietari de la Llibreria Europa i ex president del col·lectiu hitlerià CEDEADE, així com també està relacionat amb la mort de l'adolescent de 16 anys Carlos Palomino. Recordem que Carlos va morir el 2007 apunyalat per un militar neonazi al metro de Madrid quan es dirigia a una concentració de rebuig a una manifestació organitzada per DN. Canduela ha fet campanya públicament demanant l'absolució de l'assassí, Josué Estébanez.

Al voltant de DN orbiten diverses formacions més petites, la més perillosa de les quals és Alianza Nacional (AN), formació que s'autodefineix com a nacionalsocialista. Pedro Cuevas, l'assassí de Miquel Agulló, va ser candidat per les llistes d'AN al poble valencià de Chiva després de complir catorze anys

de condemna. Un altre grupscle rellevant és Alternativa Española (AES), que s'emparenta amb el nacionalcatolicisme franquista. El partit que es distingeix per un fort fonamentalisme catòlic i una postura bel·ligerant contra temes com la homosexualitat i l'abort. A Catalunya es sol presentar en coalició amb DN sota les sigles Adelante Cataluña.

L'altre gran personatge del feixisme estatal és José Luis Roberto "el Cojo", empresari i mafiós valencià president de la l'Asociación Nacional de Empresarios de Locales de Alterne i propietari de diversos negocis com Levantina de Seguridad. La formació que lidera actualment, España 2000, manté una línia bastant semblant a la de DN. No obstant, les seves activitats com a proxeneta li han valgut l'enfrontament amb els deixebles del seu rival Canduela, incòmodes amb la seva pràctica d'importar treballadores sexuals de l'estranger, especialment dels països eslaus.

Finalment, la branca armada del moviment i escola de formació de militància la trobem en organitzacions terroristes neonazis com Blood & Honour o Combat 18, sovint encobertes dins grups com Ultra Sur o les Brigadas Blanquiazules.

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ · EL MANIFEST RECVLL LA DACIÓ DE L'HABITATGE EN PAGAMENT O LA DENÚNCIA DE LES REFORMES LABORALS

La marxa del 9 d'Octubre s'indigna i va més enllà de les reivindicacions nacionals

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

ANDRÉS G. R.

La dació de l'habitatge en pagament per a la gent que no pot fer front a les hipoteques, la reforma de la llei electoral per "garantir la proporcionalitat, la pluralitat, el tracte igual a totes les formacions i la democràcia participativa", un gir en l'economia per "fomentar polítiques d'ocupació estable i controlar els sectors especulatiu", la denúncia de les reformes laborals, l'endarreriment de l'edat de jubilació i les retallades en serveis públics... Aquest llistat no està extret de la convocatòria de la manifestació global del 15 d'octubre, sinó del manifest consensuat per la Comissió 9 d'Octubre, la plataforma que organitza la tradicional manifestació valencianista que recorre el Cap i Casal la tarda de la Diada Nacional.

Al manifest d'enguany, podem trobar bona part de les reivindicacions del moviment de les 'indignades'

Unes reivindicacions -a les quals s'afegeixen d'altres demandes més habituals, com la defensa del valencià a l'escola o la reclamació de les emissions de TV3- que semblen extretes d'una assemblea del 15-M, tot i que estan encapçalades per un lema clarament nacionalista: *Som País Valencià, volem decidir!*

Bon gest, però poques connexions reals

La Comissió 9 d'Octubre és una plataforma que no es pot catalogar com a *antisistema* -ni tan sols com a *alternativa*- i que té la pluralitat com a denominador comú. Dins seu, hi

Un moment de la manifestació celebrada a València

conviu des dels sindicats oficialistes a d'altres més combatius com la Intersindical Valenciana o el Col·lectiu Autònom de Treballadores, passant per gairebé totes les opcions polítiques a l'esquerra del PSOE -des del moderat BNV fins al PSAN-, entitats cíviques amb una forta tradició de lluita -com Escola Valenciana, Ca Revolta o Xúquer Viu- i històriques com Acció Cultural. En canvi, l'Esquerra Independentista convoca la manifestació amb cartell i lemes propis, que enguany se centren en els atacs a la llengua arreu dels Països Catalans.

Amb aquesta amalgama, és significatiu que el manifest d'enguany

hagi decidit sumar bona part de les reivindicacions de les *indignades*, una mostra que, al sud del Sènia, no existeix la maliança entre el nacionalisme i les reivindicacions socials que s'ha generat a Catalunya.

El problema és que això no vol dir que existeixi una connexió real. La marxa del diumenge 9 d'octubre estava integrada, majoritàriament, per militants i simpatitzants habituals de les organitzacions convocants. Des de les assemblees de barris i pobles, que han aparegut com bolets des del 15-M i on també participen moltes d'aquestes militants, no es va fer cap crida a sumar-hi, tot i que el manifest assumia el

gruix de les seves reivindicacions. I a l'inrevés, la majoria de les organitzacions de la Comissió 9 d'Octubre tampoc no van assistir a la manifestació per la dació en pagament que es va fer a València dues setmanes abans ni han fet campanya per a la mobilització global del 15 d'octubre.

Per ara, el govern ha volgut evitar les retallades socials massives a l'estil de les que està fent CiU a Catalunya

No obstant això, més que d'una divisió, s'hauria de parlar de dues opcions que viatgen paral·leles sobre un terreny comú, però sense arribar a tocar-se massa. Perquè, tal com es va comprovar el cap de setmana del 18 i 19 de juny, amb dues grans manifestacions consecutives per l'ensenyament en valencià i contra l'actual gestió de la crisi, bona part de la base manifestant que acaba omplint totes les convocatòries és la mateixa, encara que els col·lectius convocants formals s'ignorin mútuament.

Després del 20-N

La prova de foc per saber si l'oposició social es pot permetre aquesta desconexió vindrà a un cop passades les eleccions espanyoles del novembre. Per ara, el govern d'Alberto Fabra ha volgut evitar les retallades socials massives a l'estil de les que està fent CiU a Catalunya o el mateix PP a Madrid i Castella-la Manxa i les declaracions oficials encara són molt moderades en comparació amb els discursos incendiàris d'altres contrades, en part, perquè al País Valencià no hi ha un govern anterior a qui donar les culpes.

Però la caixa està tan buida o més i no hi ha cap intenció d'aplicar polítiques diferents -el Consell ja ha anunciat que no cobrarà el nou impost de patrimoni a les persones riques valencianes. Per tant, és obvi que acabarà caient la clatellada a uns serveis públics que ja són molt més precaris que els de Catalunya.

Aleshores, serà el moment de passar de les paraules a l'acció i de veure si és possible una coordinació efectiva entre els diferents espais polítics i socials que vehiculi la indignació comuna. Si no és així, la desconexió serà, senzillament, una rendició.

> Normalització democràtica a l'acte oficial

Enguany, les militants i càrrecs electes de Compromís i Esquerra Unida van poder participar gairebé amb normalitat a la Processó Cívica, moment central dels actes institucionals del matí. Per entendre per què una obvietat així pot ser notícia, s'ha de saber que, fins fa dos anys, les membres d'aquestes formacions -diputades incloses- eren atacades a plena llum del dia i amb total

impunitat per l'extrema dreta, que decidia qui podia participar al passeig oficial i qui no. I només en fa tres, aquests grupuscles es van autoerigir en servei d'ordre i van barrar el pas de les autoritats -president de la Generalitat i alcaldessa de València incloses- fins que la policia no va retirar una estelada penjada per militants de les JERPV a la façana d'un edifici.

Acció Popular contra la Impunitat celebra que, finalment, la policia hagi impedit el boicot ultra a la participació de les formacions que no els agraden, però recorda que el greu problema d'impunitat de la violència feixista continua sense resoldre's. Uns dies abans de la diada del 9 d'Octubre, la seu de Compromís a València va rebre el quart atac d'aquest any sense qui hi hagi hagut cap detenció.

MIRALLS

Frida Berrigan

“La presència d’empreses que es beneficien directament de la guerra és un aspecte nou”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Ahaztuak 1936-1977

treballa per reconstruir la història usurpada

pàg. 6 i 7

DIRECTA 245

13 d'octubre de 2011

FOTOGRAFIA:
Robert Bonet

Podem dir no?

Des de fa ja més d'un any, una important crisi de deute està afectant nombrosos països europeus. Els ajustaments i les retallades imposades per les credidores, siguin els mercats internacionals o el Fons Monetari Internacional (FMI), la Unió Europea (UE) i el Banc Central Europeu (BCE), afecten diàriament milers de famílies arreu d'Europa. Quina és la situació a l'Estat espanyol i com s'ha arribat fins aquí? Quines alternatives tenim davant la tirania del deute? Podem dir no a pagar el deute? Dos membres de la campanya Qui deu a Qui? ens ajuden a respondre aquestes i altres preguntes.

Dani Gómez-Olivé i Iolanda Fresnillo
afons@setmanaridirecta.info

La primera qüestió que hauríem de tenir en compte en parlar del deute és que molts altres països han passat abans pel que estem vivint actualment a Europa. Com sabem, el deute extern ha estat, durant dècades, una eina de dominació i neocolonialisme que ha transferit ingents quantitats de diners i de recursos naturals del Sud Global al Nord Global. És important, doncs, revisar què ha significat i què significa, encara, el deute al Sud i quines respostes s'hi han donat.

El deute al Sud

Quan, a inicis dels anys 80, molts països empobrits van entrar en una crisi de deute –crisi que encara avui pesa sobre ells–, aquests països van acudir a les institucions financeres internacionals, especialment l'FMI i el Banc Mundial, a la recerca d'ajuda. Aquestes institucions els van oferir nous crèdits, per poder fer front al pagament del deute acumulat, però a canvi de l'exigència d'aplicar reformes i retallades que, de fet, impossibilitaven garantir el benestar de la població. Els sona? Aquests ajustos, coneguts com a plans d'ajustament estructural, no només van implicar retallades socials, sinó també la imposició d'un model

Aquesta mateixa lògica de fugida cap endavant, en què es prioritza el pagament del deute per damunt de qualsevol prestació social, és la que ara s'està imposant a Europa. Tanmateix, la història és sàvia i ens explica que la manera com els diferents països decideixen –sobirana o de forma imposada– fer front al deute pot marcar les diferències. En efecte, ara sabem que aquells països que han fet prevaler la seva sobirania per damunt de la imposició de les credidores són els que han pogut sortir millor de les seves respectives crisis de deute. Aquest és el cas de l'Argentina, que va suspendre pagaments l'any 2001; de l'Equador, que va auditar l'origen del seu deute i va anul·lar crèdits il·legítics el 2009; o de Malàisia, que durant la crisi del sud-est asiàtic, el 1997, va aconseguir evitar l'FMI i els seus programes d'ajust estructural, cosa que va fer que els indicadors econòmics es recuperessin molt més ràpidament que els dels països veïns. A Europa, de moment, només tenim el cas del poble islandès, que ha obligat el govern del país a desmarcar-se del jou del retorn de deutes il·legítics.

Quin serà el camí que emprendrem a l'Estat espanyol? La resposta és a les nostres mans. Per començar, ens cal entendre com hem arribat a l'actual situació de sobreendeutament de la nostra economia, per poder revelar-nos-hi des del coneixement i exigir que no ens facin pagar a nosaltres la seva festa...

I com va començar la crisi del deute a casa nostra?

L'arrel del problema a casa nostra no difereix gaire de l'origen de la crisi als països del Sud ara fa 40 anys. Actualment, com als anys 70, les economies amb excedents de capital (tal és el cas de l'Alemanya reunificada, a inicis del segle XXI) necessitaven col·locar els seus excedents a països deficitaris (tal és el cas de l'Estat espanyol). Així doncs, des de l'entrada en vigor de l'euro, el creixement d'Alemanya s'ha accentuat gràcies a l'endeutament dels països més febles de la unió monetària. En efecte, igual que va passar als anys 70 amb els països del Sud, Alemanya ha estat finançant l'exportació dels seus béns i serveis cap als anomenats països perifèrics de la UE mitjançant la concessió de crèdits.

–
Des de l'entrada en vigor de l'euro, el creixement d'Alemanya s'ha accentuat gràcies a la concessió de crèdits als països més febles de la unió monetària

–
econòmic basat en l'obertura de mercats i l'exportació a qualsevol preu de matèries primeres, amb l'únic objectiu d'aconseguir divises per pagar les credidores. Lluny de significar una sortida a la crisi del deute, aquests plans van enfonçar nombrosos països en dècades d'empobriment, van incrementar les desigualtats i van suposar una transfusió de recursos incessant cap a les seves credidores.

Promotores i constructores espanyoles van poder endeutar-se de forma irracional per la facilitat que tenien per trobar crèdit barat –que els venia, en gran mesura, directament o indirectament, d'Alemanya–, amb la fe cega que aquest era un negoci que mai no tenia pèrdues. Per tant, els bancs alemanys van prestar diners directament a l'empresariat del negoci del totxo espanyol i, indirectament, van prestar diners als bancs espanyols, que també van voler treure partit de la bombolla immobiliària. Així va ser com els bancs espanyols van poder atorgar tan fàcilment centenars de milers d'hipoteques i de crèdits a famílies i empreses espanyoles, especialment al sector de la construcció. Per això, podem afirmar que, en l'origen d'aquest deute privat tan voluminós, hi ha part de responsabilitat –o, més ben dit, d'irresponsabilitat– d'aquelles que van prestar sense cap tipus de control sobre la capacitat real de retorn d'aquests crèdits.

Quin és el deute total de l'economia espanyola?

Podem estimar el deute de tota l'economia espanyola en el 400% del PIB, xifra que, en nombres absoluts, se situaria al voltant dels 4,25 bilions d'euros. Segons el Banc d'Espanya, del total del deute, la quantitat que deuen les administracions públiques representa prop de 700.000 milions d'euros, la de les famílies espanyoles és inferior al bilió d'euros i la de les empreses és d'1,3 bilions. Pel que fa al deute que han contractat els bancs espanyols entre ells o amb creditors internacionals (ja sigui amb bancs privats o públics, com és el cas del Banc Central Europeu, o amb fons i assegurances), és de prop d'1,35 bilions d'euros. Així doncs, el deute que han adquirit totes les administracions públiques espanyoles només representa el 16% del total del que s'exigeix a l'economia espanyola, mentre que els agents privats acumulen el 84% del deute total. Per tant, els bancs (amb un 32%) i les empreses no financeres (amb un 31%) són les principals causants del sobreendeutament de l'economia espanyola.

Per això, per bé que constantment s'afirma que l'Estat espanyol té un problema de deute sobirà, el cert és que el problema del deute espanyol radica, fonamentalment, en el deute que ha acumulat el sector privat, que és el que s'ha endeutat fins a nivells insostenibles. Aquest sector privat, en especial el bancari, està avalat per l'Estat en gran part. La gran quantitat de deute privat i l'existència d'aquests avals públics provoquen que, actualment, el futur de l'economia espanyola estigui en joc.

Què en sabem, del deute extern espanyol?

El deute contractat per l'Estat espanyol amb creditors estrangers ascendeix a 1,7 bilions d'euros, xifra que representa prop del 170% del PIB espanyol. Segons els càlculs anteriors, aquesta quantitat significa gairebé la meitat del que deu el conjunt de l'economia espanyola. De tot aquest deute extern, la part de deute públic amb l'estranger representa únicament el 18%, mentre que tot el sector privat deu el 82% restant. Així doncs, d'acord amb el Banc d'Espanya, les agents privades deuen una quantitat propera al 140% del PIB espanyol a l'estranger, en un moment d'estancament de l'economia i amb gairebé cinc milions de persones a l'atur. D'aquí, el ner-

viosisme del mercat internacional, ja que un possible impagament del deute extern per part dels deutors privats també tindria efectes immediats sobre les creditors estrangeres.

Com n'està, de sanejada, l'economia espanyola?

Els comptes públics espanyols estaven altament sanejats abans de la crisi econòmica. Pel que fa al dèficit públic, no va ser fins l'any 2008, ja en plena crisi financera i econòmica, que es va tornar a tenir un dèficit públic superior al 3% del PIB, el límit establert pel *Tractat de Maastricht*. De fet, durant els nou anys anteriors a la crisi, el dèficit pressupostari sempre s'havia mantingut per sota del 3% i fins i tot s'havia arribat a tenir superàvit fiscal els tres anys immediatament anteriors a l'esclat de la crisi. No obstant això, no hi ha estudis seriosos que expliquin perquè és necessari obeir aquests nivells de disciplina fiscal, sobretot quan s'està en un període de recessió o d'estancament de l'economia.

El deute total (públic i privat) de l'economia espanyola s'estima en el 400% del PIB, uns 4,25 bilions d'euros

No obstant això, amb la crisi, es produeix una caiguda en picat dels ingressos de les administracions públiques, a causa del tancament internacional del crèdit, que provoca la fallida de milers d'empreses i l'augment estrepitos de l'atur al país, que passa del 8% al 21% de la població activa en menys de tres anys. D'aquesta manera, d'una banda, s'ingressa menys perquè hi ha menys gent cotitzant i, d'altra banda, es gasta més perquè hi ha més gent que està cobrant la prestació de l'atur. La factura de la despesa pública també ha augmentat a causa de les ajudes al sector bancari, que, tal com veurem més endavant, ascendeix a un mínim de 100.000 milions d'euros. Alhora, hi ha una disminució d'ingressos important arran de la caiguda de la recaptació per l'impost de societats, a causa, tal com s'ha dit, del tancament de moltes empreses. Aquest

El poder financer ha estat cada vegada més assenyalat com un dels grans responsables de la crisi
-
Arxiu Albert Garcia

fet ha suposat que, a finals de 2010, el dèficit fiscal s'hagi situat en el 9,2% del PIB espanyol (98.227 milions d'euros), mentre que la mitjana de la UE és del 6,4%.

Lamentablement, les solucions que fins ara ha dut a terme el govern espanyol per reduir aquest dèficit estaven en la línia de retallar despesa pública, en lloc d'augmentar els ingressos per mitjà d'impostos directes. Així doncs, mentre el govern tranquil·litzava els mercats presentant una retallada de la despesa social de 15.000 milions d'euros, no s'ha plantejat cap reforma fiscal progressiva en profunditat. Més encara: s'ha procedit a fer el contrari. Durant l'última dècada, s'ha produït la pràctica desaparició d'un impost que afavoreix les rendes més altes, l'impost de successions i donacions, la recaptació del qual s'estima en 3.000 milions d'euros. Així mateix, també és alarmant la disminució progressiva de l'impost que han de pagar les persones que tenen més sobre les rendes del treball de les persones físiques (IRPF). Quan es va crear aquest impost, l'any 1978, les persones que rebien més salari pagaven el 65%, mentre que, actualment, les que guanyen més només paguen un 45% (que podem comparar amb el 56% que paguen a Suècia, el 54% de Bèlgica o el 52% d'Holanda). Per la seva part, tot i que l'impost de societats és del 30% dels beneficis per a les grans empreses, en realitat, aquestes únicament tributen una mitjana del 15%. A més, el gran capital s'amaga rere les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV), que només tributen l'1%. Tot això, sense considerar l'elevat frau fiscal que impera al país, que s'estima al voltant dels 80.000 milions d'euros, xifra que suposa més de cinc vegades les retallades socials del govern socialista.

En conseqüència, s'entén que, per afrontar l'equilibri fiscal, s'ha de desenvolupar una nova política fiscal que obligui a pagar més a la gent que té més. D'aquesta manera, es recaptarien més impostos, el dèficit fiscal seria molt més baix i es podrien dur a terme polítiques molt més redistributives.

I el deute públic?

Pel que fa al deute públic espanyol, fins a finals de l'any 2010, complia estricta-

ment els criteris de Maastricht. Així, el 31 de desembre de 2010, el deute se situava en el 60,1% del PIB. De fet, el deute públic espanyol és dels més baixos dels països de la zona euro, molts dels quals, sorprenentment, tenen un deute públic que supera el líndar del 60% establert a Maastricht des de fa temps. Aquest és el cas de França (82%), Alemanya (83%), Portugal (93%), Irlanda (96%), Bèlgica (97%), Itàlia (119%) o Grècia (143%). La mitjana de la UE és del 80%. Des de l'any 2000, el deute públic espanyol s'ha situat sempre per sota del 60% del PIB i no ha estat fins a l'inici de la crisi que ha augmentat del 40% de 2008 al 60% de finals de 2010. Això ha estat així, precisament, per la necessitat del govern central d'emetre deute públic per poder fer front a les ajudes als bancs privats i a l'augment del dèficit. Tot i així, segons les previsions oficials, el deute públic se situarà per sota del 70% del PIB a finals de 2011, un nivell inferior a la mitjana europea.

Llavors, per què se centra l'atenció sobre el deute públic espanyol si és dels més baixos de la UE? Per què els mercats no assetgen de la mateixa manera altres economies europees com la francesa o l'alemanya, que tenen un deute públic molt superior a l'espanyol? Part de la resposta es troba en el fet que, precisament, són els bancs alemanys i francesos els que han contractat més deute amb l'economia espanyola (ja sigui pública o privada). I són aquests mateixos bancs els que pressionen perquè l'economia pública espanyola estigui tan sanejada com sigui possible, per si l'Estat espanyol s'hagués de fer càrrec del deute privat dels bancs espanyols, del qual ells mateixos també són creditors.

Però això només respon a part de la pregunta plantejada, ja que menys de la meitat del deute públic està en mans estrangeres. En realitat, els bancs i les inversores espanyoles són les principals creditors del deute públic espanyol, ja que en posseeixen un 55% del total. Així, com a creditors, obliguen el govern a prioritzar el pagament dels deutes que l'Estat té amb ells per sobre de la seva obligació bàsica, que és cobrir les necessitats socials bàsiques de la població. Ara, aquesta obligació s'ha traslladat a la Constitució espanyola. En efecte, la

recent reforma de la Constitució, duta a terme sense referèndum i amb un ampli rebuig de la societat civil, no només fixa un límit al dèficit públic, sinó que estableix que el pagament del deute "gaudirà de prioritat absoluta". A més, determina que els crèdits que generen aquest deute "no podran ser objecte d'esmena o modificació" i, d'aquesta manera, limita la capacitat sobirana de negociar una reestructuració del deute o, fins i tot, de decidir el seu repudi en cas que sigui necessari.

Tot i tenir un deute públic més elevat que l'espanyol, França i Alemanya no són assetjades pels mercats perquè, precisament, són bancs francesos i alemanys els que han contret més deute amb l'economia espanyola

Si això no fos suficient, els bancs també exigeixen al govern que s'enduti per convertir el seu deute privat en deute públic. Com? A través de mecanismes tan subtils i difícils d'entendre per al conjunt de la població com la compra d'actius tòxics (els més que improbables cobraments de la bombolla immobiliària), avals, garanties i ajudes públiques per salvar i reestructurar el sector financer. Així, en total, s'han destinat un mínim de 100.000 milions d'euros (el 10% del PIB espanyol) a ajudes públiques als bancs. Aquestes han servit perquè el sector financer privat pugui desfer-se d'actius tòxics dels seus balanços, pagar part dels seus deutes i reestructurar-se per guanyar competitivitat i beneficis en l'actual moment de crisi. I això, en gran part, ha estat possible perquè l'Estat s'ha endeutat, en nom de la població, per poder ajudar la banca privada.

D'aquesta manera, la banca privada —que en realitat és el sector més endeutat— està aconseguint convertir els seus deutes privats en els nostres deutes públics amb la pressió que exerceix sobre el govern. Com a mínim, resulta una paradoxa que les mateixes agents que van causar la crisi siguin les que ara exigeixen que la població pagui la festa dels anys de crèdit fàcil. Quan les creditors veuen que el govern espanyol està disposat a tot tipus de mecanismes financers per salvar el sector bancari, entenen que cal pressionar el govern, sabent que, en última instància, l'Estat avalarà qual-sevol impagament de les grans agents privades, especialment dels bancs.

Aquesta pressió dels mercats financers va en detriment de la població, que s'està quedant sense recursos arran de les retallades i que, més que mai, necessita serveis públics tan essencials com la salut, l'educació o els serveis socials; especialment en un moment en què les ajudes o subsidis socials han passat a ser essencials per a més d'1,3 milions de famílies (el nombre de famílies amb tots els membres en situació d'atur).

Davant d'això, la qüestió tal vegada no és si podem no pagar el deute, sinó si ens podem permetre pagar-lo, a costa de l'empobriment de la població. I donada la impossibilitat d'assumir el pagament del deute, socialment i econòmicament, per què no l'auditem per repudiar-ne tota aquella part que pugui resultar il·legítima? Altres ho han fet i no els ha anat tant malament...

La població diu "no" a viure en deutecràcia

Madrid va acollir, el cap de setmana passat, la trobada *Vivint en deutecràcia: el deute als països del Nord, aprenent del Sud*, amb la participació d'activistes i experts procedents d'Islàndia, Grècia, Irlanda, Portugal i d'arreu de l'Estat espanyol. Organitzada per la xarxa per l'abolició del deute extern Qui deu a Qui? i amb el suport del Grup de Treball d'Economia de l'Acampada Sol-Moviment 15-M de Madrid, aquesta trobada ha servit per abordar diverses experiències relacionades amb la crisi, el deute i els rescats financers. En un moment en què la possible suspensió de pagaments de Grècia es fa cada dia més factible i en el qual cada dia també és més evident que les mesures d'ajustament i les retallades no estan ajudant a sortir de la crisi, la població ha volgut fer un pas endavant no només per informar-se i formar-se, sinó també per construir sortides alternatives

IL·LUSTRACIONS:
Marc R. Porcell

a la crisi. En aquest sentit, un objectiu clau de la trobada ha estat avaluar les alternatives als anomenats *rescats*: per exemple, l'auditoria del deute o el repudi (no pagament), així com la possible aplicació d'aquestes mesures al cas espanyol.

Si bé els governs de Grècia, Irlanda i Portugal, incapaçs de suportar el pes del seu deute, s'han vist obligats a acceptar rescats imposats per la UE i l'FMI, la seva societat civil ja ha iniciat processos d'auditoria ciutadana del deute. També ha participat en aquesta trobada Gunnar Skuli Armannsson (ATTAC Islàndia), per explicar l'experiència del poble islandès, que, rebutjant assumir els errors de les qui han portat el país a l'abisme, ha dit no al pagament d'un deute il·legítim. És una sortida a la islandesa la via d'escapament? Aquesta ha estat una de les qüestions més debatudes, juntament amb l'anàlisi d'altres sortides com la que va posar en pràctica l'Equador el

2007, quan va auditar el seu deute extern i va utilitzar els resultats d'aquesta auditoria per renegociar una part important del seu deute.

Des de Qui deu a Qui? plantegen que només quan els pobles coneixen la veritat poden reclamar els seus drets i oposar-se amb força a les mesures d'austeritat i a la càrrega insostenible del deute. D'aquesta necessitat de conèixer, en va sorgir la iniciativa de les jornades, així com el llibre *Vivint en Deutecràcia*, publicat recentment per l'editorial Icaria. Aquest llibre és fruit d'un treball col·lectiu d'activistes contra el deute extern que volen explicar a la població què hi ha darrere d'aquesta problemàtica. El llibre revisa diferents situacions de crisi del deute a Europa i al Sud Global (els casos de Grècia, Irlanda, Hongria, Islàndia, l'Argentina, l'Equador, Zàmbia, Mali, Tunísia, Indonèsia i la crisi del sud-est asiàtic) i se centra particularment en el cas espanyol.

Frida Berrigan: La consciència pacifista dels EUA

Frida Berrigan pertany a la War Resisters League, una organització fundada el 1923 als Estats Units per objectors de consciència al servei militar i col·lectius de dones que s'havien organitzat per reclamar el dret de vot. Filla d'un històric activista contra la guerra del Vietnam, fa més d'una dècada que estudia el comerç d'armes i treballa per desemmascarar la indústria de la guerra, precisament des de la potència mundial que més diners hi destina.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina influència manté el moviment d'oposició a la guerra del Vietnam sobre les activistes dels EUA avui?
L'ombra de la guerra del Vietnam encara és molt allargada, una generació sencera va créixer influïda per la subcultura de la dècada de 1960 i les manifestacions massives. Ara ja no surt mig milió de persones al carrer, el servei militar ja no és obligatori i moltes coses han canviat. Una de les lliçons és que cal un moviment pacifista que sigui sostenible en el temps, que entengui que la guerra va agafant diferents formes. La guerra del Vietnam es va acabar l'any 1974, quan Nixon va fer tornar l'exèrcit i, de cop, el moviment per la pau va desaparèixer, ja que el lema era *Que els nois tornin a casa*. No hi havia l'energia

social i política necessària per mantenir un col·lectiu potent que tingués en compte que, en realitat, la guerra continuava: els vietnamites seguien lluitant entre ells, els EUA estaven intervenint a l'Amèrica Llatina i reactivant la cursa nuclear. D'altra banda, crec que els nord-americans que en aquella època eren joves tendeixen a idealitzar la dècada de 1960.

-
“Obama és el primer president afroamericà, però continua formant part d'un sistema que treballa perquè les grans multinacionals se sentin còmodes”
-

A Europa, sovint, tendim a relacionar la cultura dels EUA amb el militarisme, l'ús de les armes i el consum massiu. Aquesta visió de la població nord-americana del carrer és real o esbiaixada?

Aquesta mentalitat existeix, la Britney Spears és real. Existeix una economia que es retroalimenta i afirma que ser americà equival a escoltar música pop, veure xouts d'impacte a la televisió, posseir armes, tenir por dels teus veïns i comprar coses en comptes de compartir-les. No es pot negar que una part molt important de la nostra economia es basa en que hi hagi persones fent això. De fet, quan Obama va arribar a la presidència, molta gent d'aquesta Amèrica blanca va comprar més armes perquè deien que els prendria les pistoles! I, de fet, és la mateixa gent que es pensava que Saddam Hussein tenia

armes de destrucció massiva. Però no tot el país és així, existeixen moviments alternatius i subcultures negres i llatines; hi ha ciutats senceres que ja no són únicament blanques i per això penso que la noció que tenim i transmetem de ser una sola cultura està canviant.

Alguna gent tenia l'esperança que, amb Obama, alguna cosa canviaria, però, per al 2011, va proposar invertir 8.000 milions de dòlars en recerca sobre armes nuclears. Existeix alguna diferència real entre republicans i demòcrates pel que fa a l'àmbit militar?

Molt poca. Obama ha continuat les guerres a l'Iraq i a l'Afganistan i, al principi, va mantenir el mateix secretari de defensa de l'època Bush, Robert Gates. La diferència només és retòrica. Mentre que Bush anava a l'Afganistan i feia el que volia sense preocupar-se gaire pel que dirien, Obama parla "d'una coalició amb els nostres aliats que treballa per alliberar l'Afganistan". Però, en termes de quantitat de dòlars invertits en armes, tot continua pràcticament igual. Això sí, Obama ha tingut alguns detalls: ara, els gais poden entrar a l'exèrcit obermanent i, això, un republicà no ho hagués permès.

Obama t'ha decebut en relació a aspectes com el manteniment de la presó de Guantánamo, la col·laboració amb Israel i la guerra de l'Afganistan?

No, tot i que tenia alguna mena d'esperança. Si bé representa un cert canvi històric, ja que és el primer president afroamericà, continua formant part d'un sistema que treballa perquè les grans multinacionals se sentin còmodes. S'ha de decidir entre això o la gent, entre els drets de les grans corporacions o els drets humans, i ja s'ha decantat per la primera opció. En general, crec que la gent progressista dels EUA estava molt

cansada i frustrada després de vuit anys de presidència de Bush i buscava alguna cosa diferent. El van votar i se'n va anar cap a casa, pensant que aturaria la guerra a l'Afganistan i que tancarà Guantánamo, però ha estat un fracàs.

Pel que fa a la despesa militar global, els últims estudis asseguren que continua creixent. Aquest sector és immune a la crisi?

Almenys a mitjà termini, sí. És com si els EUA toquessin la cançó i la resta seguissin el ritme: la Xina, Rússia i Europa. Si bé hi ha un parell d'estats europeus que han començat a retallar les inversions, tots els països d'Amèrica Llatina han augmentat els seus pressupostos —alguns, significativament— i també l'Índia i el Pakistan. Vull pensar que, per culpa del deute immens que té els EUA, els propers anys haurà de retallar el sector militar i potser això tindrà un efecte dòmino sobre els altres estats.

El vincle entre l'economia dels EUA i la guerra encara és tan sòlid?

És fort en el sentit que els líders polítics s'hi estan aferrant desesperadament. Ara mateix, tenim un deute brutal i la indústria militar intenta presentar-se a si mateixa com una part positiva de l'economia, tot inflant les xifres d'ocupació que representa. Però aquests empresaris, que els últims deu anys han obtingut grans beneficis, també han acomiadat molta gent. D'altra banda, la imatge corporativa que transmeten és fantàstica: asseguren que "aporten solucions", "faciliten xarxes" i "permeten la interoperativitat dels sistemes"—aquest és el seu argot—, però en realitat estan fabricant sistemes de vigilància i armes que serveixen per matar persones. També s'estan dedicant molts recursos a evitar atacs per Internet, ara que som més dependents de la tecnologia. Sé que sona a ciència ficció, però s'està invertint en robots i naus pilotades per control remot.

“Les guerres sempre s'han fet per defensar els interessos de les grans corporacions, però la presència d'empreses que es beneficien de la guerra és un aspecte nou”

En certa manera, s'inverteix tant en tecnologia per limitar el nombre de baixes pròpies i, d'aquesta manera, evitar que augmenti l'oposició interior a les guerres?

Hi ha una sèrie de factors que hi influeixen. Durant els últims deu anys, han mort més de 6.000 soldats dels EUA —4.400 a l'Iraq i 1.700 a l'Afganistan—, mentre que desenes i desenes de milers de civils d'aquests països han mort sobre el terreny. Comparativament, és una taxa baixíssima i, en gran part, explica perquè no hi ha més oposició a la guerra. S'ha de tenir en compte que, al Vietnam, hi van morir 57.000 soldats dels EUA i un milió de vietnamites. Aquest èmfasi en la tecnologia militar s'explica per la voluntat d'evitar que els soldats trepitgin el terreny. És una manera de mantenir la guerra fora de les consciències de la població, cosa que també té menys cost polític per als governants que les promouen.

Tradicionalment, els exèrcits estatals portaven a terme les guerres imperialistes, però, ara, cada cop hi intervé més l'empresa privada, que pot ser més difícil de controlar. Com a investigadora, què en penses?

Això és nou i vell al mateix temps. Al segle XX, els EUA van fer la guerra per la United Fruit Company a Honduras i Nicaragua i ara tenim Blackwater i Halliburton. Potser ja no lluitem per plàtans, ho fem per controlar el petroli i els recursos naturals, però les guerres sempre han tingut aquest component mercantil, destinat a defensar els interessos de les grans corporacions. Ara bé, la presència d'empreses que es beneficien directament de la guerra és un aspecte nou que té relació amb la fi del servei militar obligatori, entre altres factors. Abans, els soldats que anaven al front no només lluitaven, també havien de fer tasques de neteja i altres coses, de manera que en tenien prou amb sobreviure i tornar a casa. En canvi, als que entren a l'exèrcit per pagar-se la universitat o tenen dificultats econò-

miques, els han de prometre alguna cosa més, no els poden pas dir que hauran de netejar lavabos. Així doncs, s'ha desenvolupat un sector privat de serveis vinculat a l'exèrcit que, per exemple, contracta personal asiàtic per cuinar i fer la neteja. La raó és que es vol presentar l'exèrcit com si fos una feina qualsevol integrada al sector de serveis i com una manera de millorar la trajectòria professional.

Aquests últims anys, hi ha hagut algunes campanyes internacionals que ens permetin ser optimistes?

Hi ha alguns signes d'esperança, com ara la campanya per prohibir l'ús de les bombes de dispersió i, abans, la campanya per prohibir les mines terrestres. Aquesta coordinació en l'àmbit internacional és important i ens permet obtenir informació sobre el mercat d'armes i saber, per exemple, la quantitat d'armes que envien els EUA a Egipte. Tingues en compte que les bombes de dispersió provoquen la majoria de morts civils arreu del món, per això és molt important que s'hagin prohibit. Però només és un tipus d'arma i, per cada arma que intentem prohibir, hi ha aquests científics bojos a pràcticament tots els països del món que estan pensant a fer-ne de noves. Una de les coses importants d'aquestes campanyes és que van néixer fora de les Nacions Unides i, després, un cop s'havia aconseguit un consens entre diversos estats, hi van entrar per fer pressió.

A llarg termini, què més es pot fer per sensibilitzar la població?

Quan preparo les xerrades, incloc moltes dades i estadístiques sobre els beneficis astronòmics que obtenen les grans corporacions de la indústria d'armament. Però també m'agrada explicar que hi ha moltes persones que estan fent coses, com les que estan blocant Wall Street i acampant als parcs, inspirats pel que ha passat a Tunísia, Egipte, Grècia i, fins i tot, aquí mateix. El resultat de tots aquests moviments encara no el sabem, però tenen un compromís diferent. I no només hi ha hagut mobilitzacions a Nova York, també n'hi ha hagut a Washington, coincidint amb el desè aniversari de l'inici de la guerra a l'Afganistan, el 7 d'octubre. La setmana passada, es van fer com a mínim mitja dotzena de bones accions i molt poques van sortir al *New York Times*. S'ha de tenir en compte que tots els missatges que envia la cultura dominant diuen a la gent que es mantingui passiva a casa, que miri la televisió, que compri coses—si s'ho pot permetre—i que no faci cas del que passa a fora. Com a mínim, les mobilitzacions d'aquests dies demostren que hi ha persones que no estan d'acord amb tot això i trobo que és molt estimulant.

FOTOGRAFIES:
Y. Guerrera

La crisi grega no atura la seva cursa

L'any 2005, els EUA van signar un acord a llarg termini amb Grècia, pel qual el país europeu es comprometia a comprar armes per valor de 3.100 milions de dòlars, incloent-hi avions F-16 fabricats per Lockheed Martin. Berrigan defineix aquest contracte—similar al que tenen els EUA amb altres estats—com una “carta als reis” en matèria militar. Al cap de sis anys, el març i l'abril de 2011, tot i estar immers en una dinàmica de dures retal·lades socials, l'Estat grec va executar part d'aquest acord, amb pagaments per valor de 260 milions de dòlars en concepte de recanvis i materials per a les forces aèries.

Segons explica Berrigan, que a finals de setembre va participar en una trobada organitzada per la Fundació per la Pau a Barcelona, “malgrat tot el que està passant, Grècia vol aquestes armes desesperadament perquè Turquia també les té. Durant molts anys, els EUA s'han encarregat de promoure una cursa armamentista entre els dos estats, que està relacionada amb el control de la sobirania de Xipre”.

Per a la pacifista, tot això demostra que “l'armament encara té un fort component psicològic per als estats. Fins i tot amb el poble revoltat obertament, Grècia encara creu que serà important en l'escenari internacional si té un exèrcit fort i avions militars, és com la seva raó d'existir. I hi ha molts altres estats que pensen així”.

Ahaztuak 1936-1977: un antídoto contra la impunitat

Una part important de la població coneix parcialment l'horror del franquisme, quan no ignora qui era el general Franco. La història oficial, lluny de procurar dir la veritat, ha posat silenci pel mig amb un tímid reconeixement a aquelles persones que van patir les urpes del feixisme en carn pròpia o van morir en l'intent de recuperar la democràcia. Al País Basc, Ahaztuak 1936-1977 encapçala la tossuda feina de reconstruir la història usurpada amb l'ànim de, a través de la veritat, poder tancar les ferides i avançar cap a una democràcia basada en la justícia i la reconciliació socials. Des de les víctimes del 36 fins als darrers afusellaments de la dictadura, l'entitat promou l'homenatge a les persones oblidades, un reconeixement que el poder encara no ha fet per inconsciència, temor o complicitat amb el règim anterior.

Alex Romaguera
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Corria el 15 d'agost de 1936 quan Vicente Lamberto, militant de la UGT durant la Segona República, va ser detingut a Larraga per un grup de guàrdies civils que perseguia famílies anti-feixistes. Amb l'ajuda d'un falangista de la localitat navarresa, la Guàrdia Civil va dur Vicente Lamberto i la seva filla Maravillas a les dependències de l'Ajuntament. Mentre ell era atonyinat, Maravillas, de només catorze anys, va ser violada repetidament per diversos agents en un despatx de l'edifici. Acte seguit, tots dos van ser assassinats i el cos nu de la noia va ser llançat als gossos que pul·lulaven per la zona, cosa que ha impedit trobar-ne les restes. Aquell episodi ha quedat gravat en la memòria col·lectiva com un dels crims més sanguinaris perpetrats durant l'aixecament franquista i les quatre dècades posteriors.

La figura de Maravillas és recordada cada any a Larraga per iniciativa d'Ahaztuak 1936-1977, l'associació nascuda amb l'objectiu de restituir l'honor de totes les víctimes del règim de Franco a Euskal Herria. Malgrat la negativa del consistori governat per la dreta de dedicar-li un carrer, cada mes d'agost, coincidint amb aquesta efemèride macabra, Maravillas i el seu pare reben la càlida prosa del cantautor Fermin Balentzia, que, amb la seva peça "Maravillas", evoca la fermesa de lla gent que va deixar la vida en defensa de la llibertat i dels valors republicans.

El grup de rock Berri Txarrak, al seu disc *Payola*, també recorda la joventut

veïna de Larraga, municipi on, el 2008, Ahaztuak va instal·lar una placa dedicada a la noia i a la resta de persones afusellades pels revoltats feixistes, tot assenyalant que "la Guerra Civil no sols va frustrar la possibilitat de la justícia social; també va assassinar la innocència, representada per Maravillas". Amb aquesta acció simbòlica, l'entitat fundada el novembre de 2005 continua la tasca de rescabament a les víctimes de la dictadura, la majoria oblidades durant els 36 anys que han passat d'ençà de la reforma constitucional.

Ahaztuak lluita pel rescabament de les víctimes oblidades durant els 36 anys que han passat des de la reforma política

Ràfega de silenci

Ahaztuak 1936-1977 treballa per restituir la memòria de les oblidades, ja sigui de Maravillas, de les lluitadores antifeixistes que van combatre les tropes de Franco o de les guerrilles que resistien els embats *nacionals* a les muntanyes. Però no només això. La iniciativa de la plataforma va més enllà del període corresponent a l'aixecament franquista. També inclou actes de reconeixement a les militants que, en el seu compromís amb la democràcia, van ser eliminades quan la dictadura agonitzava al llit i etzibava les últimes fuetades sota les ordres de personatges que, a l'escalf del pacte constitucional, mai no han rendit comptes pels seus crims.

Ahaztuak trasllada a tots els municipis el valor de la veritat i de la justícia social

Precisament, el 27 de setembre passat, centenars de persones convocades per Ahaztuak es van aplegar al cementiri de Santa Isabel, a Zarautz (Guipúscoa), per homenatjar Jon Paredes, *Txiki*, el militant independentista i socialista basc executat fa 31 anys amb quatre antifeixistes més. Davant la seva tomba i a pocs metres del mur on van matar nombrosos activistes d'esquerres, les persones congregades van glossar el periple d'una generació que, amb la seva valentia insubornable, va empènyer la societat a tombar quatre dècades de foscor.

També el mateix dia, al municipi biscaí d'Amorebieta, membres d'Ahaztuak van restituir la placa dedicada a *Txiki* i Otaegi com a resposta a la decisió de l'Ajuntament de retirar del nomenclator el carrer que duia el nom dels dos lluitadors. Amb aquest gest, l'entitat va denunciar l'existència "d'un model d'impunitat que no es preocupa de les possibles responsabilitats penals d'aquests crims", sinó que, malgrat la promulgació de la llei de la memòria històrica el 2007, "nega als lluitadors la reparació moral i jurídica que els pertoca".

L'homenatge a Jon Paredes i Angel Otaegi, que va acabar amb una concentració sota el lema *Perquè són del poble, perquè són memòria del poble*, coincidí amb un acte a Iruñea en record de les cinc persones afusellades i les 3.200 persones que, l'any 1936, van ser assassinades per la repressió franquista. En una nota de premsa, Ahaztuak va palesar la negació dels drets de la veritat, la justícia i la reparació que encara trobem darrere aquests casos, "una hipocresia similar a la que es manté amb els maquis, a qui es continua qualificant de bandolers i terroristes".

De Getxo a Iruñea

De Getxo a Iruñea

Dins de la seva tasca, Ahaztuak fa especial incidència en les víctimes anònimes del franquisme, per les quals la legislació espanyola "només parla d'indemnització econòmica, tot i que la reparació hauria de passar per esclarir els fets i depurar responsabilitats". Un dels casos més sentits és el de Félix Arnaiz Maeso. Tot i no tenir connotacions polítiques, la seva família i Ahaztuak insisteixen que respon a l'"abús de poder i l'autoritarisme imperant que regnava en el tardofranquisme". Nascut a Leioa, Arnaiz Maeso va morir la nit del 2 d'agost de 1969 després de ser trossejat per un policia durant les festes del barri d'Erromo, a Getxo. Lluny de la versió oficial, que parla d'un incident enmig de la voràgine festiva, la família ha insistit que el crim es va produir per "l'absoluta impunitat amb què es movien els cossos policials i les autoritats de l'època".

Altres casos ressenyats per Ahaztuak 1936-1977 són els de Genaro Sánchez, Roberto Pérez Jáuregui i Víctor Manuel Pérez Elexpe, militants del PCE(i) i fills d'obriers immigrants que van ser assassinats entre el 1970 i 1975 quan participaven en diferents accions en defensa dels drets laborals i les llibertats polítiques, o el de Vicente Anton Ferrero, el jove de Basauri cosit a trets per la Guàrdia Civil el 8 de març de 1976 quan es manifestava en solidaritat amb els cinc obrers morts dies abans a l'església de Sant Francesc de

Els familiars de Félix Arnaiz Maeso encara lluiten perquè s'esclareixi la mort del jove bilbai

Ahaztuak
1936-1937

Zaramaga (Vitòria), en una operació ordenada per l'exministre de Franco i actual president d'honor del PP Manuel Fraga Iribarne.

Amb l'homenatge a Ferrero, l'assassinat del qual tampoc no s'ha esclarit, l'entitat recorda periòdicament que la població de Basauri i el País Basc en general van ser víctimes de l'odi de les autoritats postfranquistes i del seu aparell repressor. A més d'aquest jove i dels cinc obrers de Vitòria, durant el 1976, a Hondarribia, va morir el militant Josu Zabala i van caure ferides desenes de persones, entre elles els sindicalistes bilbaïns Pedro Hoyos Gutiérrez, Luis Arturo Puente i Benito de Pedro. "Tot plegat no s'ha investigat; encara no s'ha fet justícia ni s'han esmenat els danys infligits", denuncia Marcelo Alvarez, portaveu d'Ahaztuak. Alvarez també esmenta al famós cas del militant de la LKI Germán Rodríguez, mort durant les festes de San Fermin de 1978, sobre el qual "33 anys després, la impunitat continua sent absoluta".

L'entitat recorda les morts sense connotació política que es van produir a causa de la impunitat amb què actuaven les autoritats de l'època

L'entitat, que va ser guardonada amb el Premi Gernika per la Pau i la Reconciliació de 2009 i que, amb motiu del 12 d'octubre d'enguany, ha preparat les jornades Festa franquista, celebració imperialista, es converteix en un poderós altaveu de les oblidades.

Les accions de denúncia de l'entitat Ahaztuak 1936-1977, però també la seva labor pedagògica al voltant de la memòria històrica, han fet que esdevingui un referent en la perspectiva d'aixecar acta sobre els crims del franquisme perquè siguin reparats degudament. Un antídoto contra la impunitat que, en el seu compromís diari, posa en voga els valors de la pau, la justícia i la lluita antifeixista.

Concentració de l'entitat al centre de Bilbao en memòria dels afusellats pel franquisme

Ahaztuak
1936-1937

Euskal Memoria: relat en viu

Hi ha d'altres entitats que acompanyen la feina d'Ahaztuak 1936-1977 en el camí de recuperar la memòria històrica. Una d'elles és la Fundació Euskal Memoria, sorgida l'any 2009 amb el propòsit de preservar la veritat i els valors democràtics del País Basc. Una prova d'això és el centre de documentació, amb el qual compila i difon la lluita de molts col·lectius i persones per vèncer els sistemes de dominació que han pretès anorrear el poble basc. "Refer la memòria col·lectiva és una feina imprescindible lligada a la construcció de la nació basca, atesa la visió adulterada que imposen el discursos institucionals i educatius

hegemònics", expliquen els seus impulsors.

Fruit d'aquest treball, ja han publicat els primeres assajos, que –sota el segell AISE Librurak– donen llum a retalls de la història ignorats pel gran públic. El primer llibre, publicat l'any passat sota el títol *No les bastó Gernika*, reescriu la terrible repressió soferta pel poble basc durant l'últim mig segle a mans dels sistemes coercitius estatals. A través de testimonis i dades inèdites, l'obra col·lectiva ressegueix diferents episodis i els mecanismes amb què el poder ha buscat domesticar la societat. Com també ho fa *Cárceles y campos de concentracion en Bizkaia*, d'Ascensión Badiola, referit a la

repressió militar a la província basca entre 1937 i 1940, o *Legazpi en 1936*, d'Iñaki Iurrebaso, sobre les vicissituds que va patir el municipi guipuscoà arran de l'aixecament feixista.

En aquest recorregut, tampoc no hi falten informes sobre el carlisme, la cadena perpètua o, en coordinació amb Ahaztuak, sobre les morts documentades durant la repressió franquista entre 1961 i 1977 al País Basc. Un calidoscopi d'informacions, estudis i cròniques editades en diferents suports que, alternades amb actes i recordatoris, aconsegueixen acabar amb el vel del silenci i escriure un relat propi sobre el període més fosc de la història recent.

Khali-balis

(els que no importen gens ni a ningú)

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

“**L**a vida rau a cada llavor”, xiula Kabir. I tota nova llavor, com cada nadó que neix, requereix mil cures. Tant se val si neix al nord, al sud o al mig. La mateixa cura. Regires la premsa. Pàgines que ja han oblidat com és la infància a la banya d'Àfrica, paràgrafs escassos de rostres que tradueixen la fam, sovint narcofotografies d'adorits gestos famolencs, osques de com és el tret de sobreviure sense aigua ni aliments. Qualsevol dia en qualsevol *container*, món-mercat que és món-deixalla, hi trobarien una engruna alleugeridora. Del primer glop del dia a la darrera engruna de la nit, qui, com, quan, per què estableix la condemna dels condemnats de la terra a un dolor innocent però amb culpables?

Món-mercat. El gran basar dels mercaders, allà on tot ha de ser mercadejat, traficant, venut o comprat. Sempre va ser així, criden, i sempre ho serà, amenacen: la sort i la mala sort dels mercaders. I mentrestant, els que no són res perquè no tenen res moren de fam mentre altres juguen a la guerra, a la bombolla o a la borsa. Vida: inalienable dret de fugir de la pobresa i migrar d'una condemna segura. Perllongat exili exterior, que arriba al barcelonès Turó de la Peira, on els migrants equatorians juguen al pòquer; i a la mateixa hora,

a la plaça Doctor Fleming de Torelló, on nouvinguts subsaharians juguen a les dames. Els uns potser per oblidar, els altres per consumir l'estona, alguns, tots, per simular que algun cop tot depèn de la sort.

En el joc de la vida, però, res no depèn d'una escala de color. No existeix l'atzar, només el destí. I els farols del mercat. De Steve Jobs n'hi ha un. Inventor d'un màquina on pots tafanejar la cara de fam, cara d'ensurt, d'un nen ugandès. I després, un sol clic en un ratolí blanc, tancar la finestra: líquida tafaneria saciada al Nord, però set i fam contínua al Sud. Mentre la màquina es perfecciona cada dia.

En el gran mercat del món sempre cal tenir quelcom per vendre-ho tot. La resta no importa. Sinó, jocs d'atzar i màquines de guerra, algú ja hauria inventat la maquineta que liquidés la fam, cancel·lés totes les guerres i arrelés el desarrament del pòquer al Turó de la Peira i les dames a la plaça Doctor Fleming de Torelló. Somniar no costa res, encara, però en el mercat de la crueltat i la deshumanització, no cotitza cap camp de cultiu on Kabir ens ensenyi a cuidar totes les llavors. Com si només ens en quedés una. I no li calgués sort. Només cura.

Celia Ramos

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

La Fura dels Baus actua a Txetxènia per l'aniversari de Kadirov mentre es commemora la mort de Politkovskaya

Encara que pugui resultar inversemblant, la companyia Fura dels Baus va actuar a Grozni el 5 d'octubre coincidint amb l'aniversari del dictador txetxè, Ramzan Kadirov. El mandatari, acusat de crims contra la humanitat i tortures, va inaugurar el gran complex luxós Grozni-City i va disposar d'un espectacle amb diverses estrelles de Hollywood. Una d'elles va ser l'actor Jean Claude Van Damme, que després d'unes demostracions marcial va etzibar un "Us estimo, senyor Kadirov";

l'actriu Hillary Swank va entonar el conegut "Happy birthday M. President". Tot plegat va culminar amb l'actuació de la Fura dels Baus, que va desplegar una xarxa humana per posar fi a l'espectacle. Preguntats des de Vilaweb, els responsables de la companyia van assegurar que no sabien la relació de l'espectacle amb el president txetxè quan els va contractar una empresa alemanya. Paral·lelament, dos dies més tard, es va produir el cinquè aniversari de l'assassinat de la periodista russa Anna Polit-

kovskaya. Precisament, ella va ser una de les professionals que van denunciar més les contínues violacions de drets humans a Txetxènia i que, alhora, va destapar diversos casos de corrupció al govern de Vladimir Putin. Actualment, encara no s'han trobat els responsables de la seva mort. La periodista era conscient del perill que corria i ho havia manifestat de forma clara: "Qui vulgui treballar com a periodista o és servil a Putin o pot pagar el seu activisme amb la mort, la bala o el verí". MARC TORRAS

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

El Grup Barnils tem més control polític a TV3 i Catalunya Ràdio

La reforma de la llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), que es va començar a debatre al Parlament de Catalunya la setmana passada, pot suposar un increment del control polític i governamental sobre TV3 i Catalunya Ràdio. Aquesta és la conclusió principal a la qual arriba el Grup de Periodistes Ramon Barnils

(GPRB) després d'haver analitzat la proposta en curs. El govern, amb l'argument de retallar la despesa, pretén reduir el nombre d'integrants del Consell de Govern de la corporació i fer-lo passar de dotze membres a cinc. Ara bé, per escollir-los, primer es farà una votació que ha de comptar amb el suport de més de dos terços del Parlament i, si no s'acon-

segueix, n'hi haurà prou amb la majoria absoluta. Aquest mateix mecanisme d'aprovació de mesures també s'aplicarà en determinats àmbits del mateix Consell. És per això que el GPRB hi veu "un clar augment del control polític i governamental".

En un comunicat, el col·lectiu denuncia que tampoc no entén la desaparició de la figura

de la direcció general, les feines de la qual passaran a ser absorbides per la presidència del Consell. Un motiu de la queixa és que "cap apartat de la nova llei no subratlla ni garanteix que l'objectiu és escollir professionals acreditats i independents, no pas representants de partits". D'altra banda, tampoc comparteix el sentit econòmic

de la reducció del Consell Assessor, ja que la gent que n'és membre no cobra cap sou per formar-ne part -sí que cobra dietes- i, en aquest cas, se'ls ha escollit pel prestigi i amb una majoria de dos terços al Parlament. A més, ja no s'especifica cap representativitat de les treballadores de la CCMA dins el Consell. M. T.

AGÈNCIES DE NOTÍCIES

L'ACN culpa les treballadores de Bellvitge d'un accident de trànsit situat quatre quilòmetres més lluny de l'acció de protesta

Tot i informar que l'accident de trànsit es va produir a quatre quilòmetres de la protesta, l'Agència Catalana de Notícies (ACN) va optar, el dimecres 5 d'octubre, per acusar directament

la plantilla de l'Hospital de Bellvitge d'un accident. L'agència titulava: "El 29è tall de la Gran Via dels treballadors de Bellvitge causa un accident amb set cotxes malmesos i quatre ferits". L'explicació poste-

rior seguia amb aquest fil argumental i assegurava que les mobilitzacions que "protagonitzen cada setmana -i ja en fa 29- ha acabat amb un aparatós accident". Ara bé, més endavant, al mateix escrit, es

podia llegir: "Els protestants es retiraven de la carretera a l'alçada del centre sanitari quan, a uns quatre quilòmetres d'allà, a la plaça d'Europa, un Ford Fiesta negre ha envestit la cua de l'aturada a gran

velocitat". Malgrat la contradicció explícita, alguns diaris no van dubtar a fer un copiar i enganxar de la notícia. És el cas de Vilaweb i el 3/24, que van mantenir el titular i tot el cos de la notícia. M. T.

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de Latele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientia i Zpirtu.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat
amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...
assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...
ifracoop.org www.aracoop.org
c. Premis, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

ECOLOGISTES CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

FESTIVAL DE TEATRE del Casc Antic
del 29 setembre al 15 d'octubre, 21h30
Teatre de la Bona Sort de RAI C/Carders 12, Pral. Barcelona
reserves entrades: 692104312 i en rai-art@pangea.org www.ral.pangea.org/ralart

dijous 13 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 - Dos solos y una canción desesperada
Colectivo La Mengana
22h30 - Entr'Assuelo Blues

divendres 14 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 - Experiencias del más acá. Cia. Zootropo
22h30 - Marroculas

dissabte 15 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 - El Café de la Bizcocha (la copia con sangre entra)
Cia. Human Trash

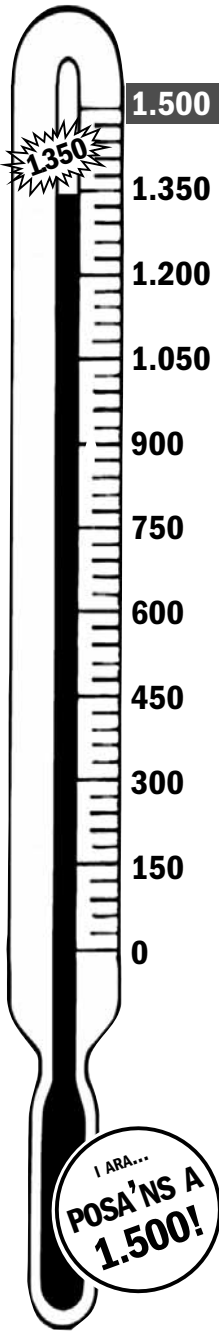
FESTA DE TANCAMENT
22h30 - The flyingcarpet

organitza RAI amb el suport de Co NC A

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut

www.setmanaridirecta.info

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identica, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identica: ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoluto · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecologic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **OLESA DE MONTSERRAT:** Casal Independentista i Popular d'Olesa de Montserrat · Església, 51 baixos. **RIBES DEL GARRAP:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSÒN:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Històridora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECIANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUA · L'ACAMPADA AL COR FINANCER DE NOVA YORK ES CONVERTEIX EN EL CENTRE D'ATENCIÓ GAIREBÉ UN MES DESPRÉS

El 99% pren Wall Street

Marta Martínez
Nova York

Un laberint de tanques metàl·liques ofega el trànsit al voltant de la borsa de Nova York. Un helicòpter penja sobre els gratacels de Wall Street com un estaquiro, sense moure's un mil·límetre, i la policia muntada a cavall observa les vianants com si fossin terroristes en potència. No esperen l'arribada del president Obama. Tampoc han rebut cap alerta d'atemptat. Com cada tarda des de fa gairebé un mes, els agents esperen la marxa d'Occupy Wall Street (Ocupa Wall Street), el moviment pacífic que demana canvis en el sistema polític i econòmic del país.

"Som el 99%", criden, mentre toquen timbals i caminen ordenadament per l'estreta vorera on encara es permet el pas, màxim en parelles. "A nosaltres, ens venen i als bancs, els rescaten!".

El 17 de setembre, després que la revista de tendències canadencs *Adbusters* convoqués la manifestació que ocuparia el cor financer de Nova York i símbol global del capitalisme, unes 2.000 persones es van acostar a la borsa. No van poder arribar-hi perquè la policia ja s'havia afanyat a aixecar la fortalesa de tanques, però les manifestants -que comptaven amb plans B i C- van optar per acampar al parc Zuccotti, a tres carrers de la borsa i amb vistes a les grues del World Trade Center.

Durant una marxa pacífica pel pont de Brooklyn, la policia deté 700 persones

Durant la primera setmana, entre 200 i 300 persones van dormir al ras. Només sabien que eren allà les persones seguidores del grup a Twitter, la presència als mitjans massius era nul·la. La pluja i el fred no ajudaven a fer créixer el moviment, però, en canvi, la forta pressió policial el va catapultar al debat públic. Aviat hi havia més policies que manifestants a Zuccotti. Una fila d'agents emmarcava la plaça sencera. Per a la policia, els dissabtes es van convertir en el dia de detenir manifestants d'Occupy Wall Street. El dissabte 27 de setembre, més de 80 persones van ser detingudes mentre feien una marxa pacífica. Les imatges de càrregues policials van córrer com la pólvora per les xarxes socials. El vídeo d'un policia ruixant amb es-

MARIO TAMA

Uns manifestants es preparen per començar la marxa per Manhattan del 5 d'octubre

prai de pebre els ulls d'una manifestant es va convertir en el símbol de l'abús i va provocar que la plaça estigués cada cop més poblada. El dissabte següent, el moviment va omplir portades arreu del món, després que una marxa pacífica pel pont de Brooklyn acabés amb 700 detencions. Les manifestants mantenen que tot plegat va ser una trampa de la policia, que les va guiar pel voral del pont i, després, es va girar i les va amenaçar de detenir-les si no deixaven d'obstruir la circulació. La policia nega aquesta versió. En qualsevol cas, la xifra astronòmica de gent detinguda, que va ser alliberada en poques hores, va fer que el públic nord-americà comencés a parar les orelles. Van començar a aparèixer moviments similars a d'altres ciutats dels Estats Units com Washington, San Francisco o Chicago. Un estudiant de 21 anys, Theo Pierre, va venir des d'Atlanta -a 1.500 quilòmetres de distància- quan va veure les imatges de l'esprai de pebre. "Em dic Theo Pierre", anunciava un noi de més de metre vuitanta a una cinquantena de jovent reunit al seu voltant. "Em dic Theo Pierre", repetien tots -els micròfons i altaveus estan prohibits per llei, per tant, a totes les reunions i assemblees, les assistents repeteixen cada frase perquè ho senti tothom. "I he vingut des de Geòrgia fa tres dies, només amb la meua càmera de fotos, per ajudar en el que calgui", afegia. Pierre és un dels pocs que relaciona les manifestants a Nova York amb les del 15-M: "Vaig parlar amb una amiga de Madrid que havia estat a la Puerta del Sol i em va explicar tot el que estava passant allà".

STEPHANIE KEITH

La policia practica detencions al pont de Brooklyn

Indignats, nosaltres?

Entre les manifestants de Wall Street, el lema que ha calat més és *Som el 99%*, que fa referència al fet que l'1% restant acumula el 40% de la riquesa, en un país on 46 milions de persones viuen sota el llindar de la pobresa. El 100% del 99% està indignat, però rarament descriu el seu estat d'ànim amb aquest adjectiu. Tot i que, des de l'altra banda de l'Atlàntic, ens referim a aquest moviment com *les indignades de Nova York*, el cert és que, al parc Zuccotti, hi ha molta gent que no sap què va passar a l'Estat espanyol i a Grècia durant els mesos de maig i juny. Algunes, però, intenten enfortir els llaços, com Gerardo Rénique, professor d'Història a CUNY, la universitat pública de Nova York, que ve a donar una lliçó sobre el moviment del 15-M a la gent acampada a Wall Street. On també s'esmenten els esdeveniments de Grècia i l'Estat espanyol és

al diari creat per les acampades, *Occupied Wall Street Journal*, que fa burla d'un famós diari econòmic. El projecte ha recaptat més de 54.000 dòlars per Internet i les donacions continuen pujant. Passa una cosa semblant al parc Zuccotti, on cada dia es recullen més de 1.000 dòlars en metàl·lic. A qualsevol hora del dia, sobre una taula improvisada amb caps de cartró, s'ofereix tot tipus de menjar, des de *bagels* i mantega de cacauet, fins a pomes i gots plens de mini-pastanagues. "No paren d'arribar pizzes", explica Isham Christie, un dels coordinadors del moviment. Sovint, gent desconeguda encarrega menjar i el fa arribar a Zuccotti. Christie, que estudia un màster en sociologia a la universitat pública de Nova York, també s'ha encarregat de gestionar les converses amb la propietària del parc on acampen. Zuccotti es tracta d'una propietat privada d'ús públic, un

concepte que el col·loca en una situació legal que ha afavorit les indignades -com que es tracta d'un espai privat, la policia no hi pot accedir ni desallotjar-les d'allà. L'empresa propietària del parc, Brookfield Financial Properties, ha mostrat el seu malestar amb l'estat de la plaça, però encara no ha donat l'ordre de desallotjament a la policia. "Continuem lluitant per poder quedar-nos", comenta Christie. "Els no volen que es repeteixin les escenes de brutalitat".

Foley Square, un abans i un després
Sens dubte, la manifestació que ha marcat un punt d'inflexió a Occupy Wall Street és la marxa que va desbordar la plaça de Foley el dia 5 d'octubre, durant la qual prop de 15.000 persones, convocades pel moviment i pels sindicats, van cridar "Som el 99%" i "Així és com hauria de ser la democràcia". Per primer cop, es va fer referència a les persones "indignades de Nova York" i la jornada va transcórrer pacíficament. La classe política es va veure obligada a fer comentaris al respecte. El president Barack Obama va declarar que el moviment reflectia "la frustració" del poble nord-americà en un context de crisi econòmica que no es vivia des de la Gran Depressió. Xavi Acarín és de Barcelona i fa tres anys que viu a Nova York. Des que les manifestacions van començar a Madrid i Barcelona, el mes de maig, Acarín ha estat molt involucrat amb

Una manifestació, integrada per 15.000 persones, va desbordar la plaça de Foley

el moviment Democràcia Real Ya-Nova York (DRY-NY), des d'on organitzava assemblees setmanals. Passa sovint pel parc Zuccotti, però no s'hi queda a dormir ni participa en accions atrevides perquè, com molts altres estrangers, té por que, per qualsevol incident amb la policia, li revoquin el visat. "Per això tampoc no s'hi han unit els immigrants sense papers", afegeix. Acarín creu que l'acampada de Wall Street és "fruit de la confluència de molts moviments, entre ells, DRY-NY". Christie, el coordinador, també destaca la influència del moviment del 15-M sobre l'acampada al cor financer de Nova York. "Probablement, no seríem aquí si no fos pel moviment a Espanya", diu, "estem intentant aprendre d'ells".

, roda el món

ESTAT ESPANYOL • ESPERANZA AGUIRRE TORNA A CARREGAR CONTRA ELS BÉNS PÚBLICS I ARA VOL PRIVATITZAR L'AIGUA POTABLE

Madrid defensa el dret a l'aigua i l'empresa pública més rentable de la comunitat

Marina Morales
Madrid

Les madrilenyes van tornar sortir al carrer, el dissabte 8 d'octubre, per denunciar els esforços de la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, per privatitzar el Canal d'Isabel II, que abasteix d'aigua potable les poblacions i ciutats d'aquesta comunitat autònoma. Esperanza Aguirre pretén crear una societat anònima en forma de consistori, on les empreses privades puguin participar com a màxim, de moment, en el 49% del capital del Canal d'Isabel II amb un contracte de 50 anys. El moviment suposa desmuntar l'empresa pública més rendible de la Comunitat de Madrid, que abasteix la seva població des de 1851.

Les empreses privades no hauran de pagar cap tipus d'instal·lació hidràulica i tindran el monopoli dels preus

A la manifestació, convocada per la Plataforma Contra la Privatització del Canal d'Isabel II, s'hi van reunir més de 5.000 persones, segons l'organització. La marxa va començar davant l'edifici de l'empresa pública d'aigües Canal d'Isabel II. Les manifestants, amb pancartes on es llegia "Aigua pública", "L'aigua no es privatitza" o "Que llueva, que llueva, que Espe se lo lleva", van mostrar el seu malestar amb la gestió política dels béns públics que està fent la presidenta de la comunitat. Una manifestant jove i membre de l'Assemblea Popular del Barri de Chamberí, Cristina, explica que la privatització parcial "és una forma injusta de vendre a empreses privades allò que sempre ha estat públic a la Comunitat de Madrid" i assegura que "tot i que el primer pas de privatització no comporta la venda total del canal, és negatiu perquè és el pas previ a la privatització total". El descontentament de les manifestants també es va fer palès mitjançant cants i ampolles d'aigua etiquetades amb els eslògans de la marxa.

Durant els darrers mesos, Esperanza Aguirre ha estat negociant amb diversos alcaldes i alcal-

Fins a 5.000 persones van marxar per oposar-se a la privatització de l'empresa el dissabte 8 d'octubre

Les persones que van sortir al carrer portaven pancartes amb lemes contraris a la privatització de l'aigua

desses de la Comunitat de Madrid perquè acceptin el canvi. De moment, hi ha dos alcaldes d'Izquierda Unida que s'hi oposen. Són l'alcalde de San Fernando de Henares, Julio Setién, i l'alcalde de Rivas Vaciamadrid, José Masa, que asseguren que ja fa temps que la presidenta de la comunitat va darrere la privatització. També apunten que les empreses privades que entraran al consistori tindran la feina feta, ja que no hauran de pagar cap tipus d'instal·lació hi-

dràulica -perquè ja van ser construïdes anteriorment amb diners públics-, que la seva clientela serà fixa i que, a més, tindran el monopoli dels preus de l'aigua.

L'alcalde de la ciutat de Madrid, Alberto Ruiz-Gallardón, va ser el primer que es va afegir al canvi. Esperanza Aguirre ha promès als alcaldes i alcaldesses del PP de la Comunitat de Madrid que en sortiran beneficiats econòmicament. Per aconseguir el vot positiu de l'alcalde de Madrid, la presi-

denta ha firmat un conveni amb Gallardón, segons el qual atorgarà el 10% del capital del Canal d'Isabel II a l'Ajuntament. L'Ajuntament, si li interessa, podrà vendre un màxim del 7% del capital i quedar-se amb el 3%. Si l'Ajuntament de Madrid, en un futur, fa efectiva la venda de capital, les empreses privades tindrien, en el seu conjunt, més del 50% de l'empresa i, per tant, el Canal d'Isabel II quedaria fora del control públic. A la resta de poblacions, Aguirre

els atorgarà un 9% de capital a repartir entre totes.

D'altra banda, hi ha tres casos de treballadores sancionades per manifestar-se contra la privatització. A més de privatitzar-se, el Canal d'Isabel II no permet que la plantilla manifesti el seu desacord. La direcció de Recursos Humans del Canal ha castigat tres representants del comitè d'empresa del Canal amb una suspensió de treball i sou d'entre setze dies i tres mesos per presentar-se de forma pacífica, amb uns altres 30 companys, representants sindicals i del comitè d'empresa, en una reunió del consell administratiu del Canal per reivindicar la seva oposició a la privatització.

Diverses associacions veïnals, la Plataforma Contra de la Privatització del Canal i ONG com Ecologistas en Acción, ATTAC i WWF/Adena han denunciat les conseqüències socials i mediambientals que suposarà aquesta privatització. Una de les repercussions que preocupa més el veïnat és la possible fluctuació a l'alça dels preus del litre d'aigua. Temen que l'empresa privada, que participa en el monopoli de l'aigua, pugui pressionar per aconseguir la pujada de preus i obtenir més beneficis econòmics i, d'aquesta manera, excloure totes aquelles persones que no puguin afrontar l'augment dels preus. La qualitat de l'aigua potable es preveu que podria disminuir -l'aigua de la Comunitat de Madrid és la que té més qualitat de tot l'Estat espanyol- si mantenir el nivell de qualitat actual no és rendible per a l'empresa privada. També es preveu que les campanyes que ha

Si en un futur el consistori del canal tingués problemes financers, l'abastiment d'aigua quedaria afectat

promogut els últims anys el Canal d'Isabel II a favor de la conscienciació per un ús racional de l'aigua es deixaran de fer i, per contra, se'n promourà el consum. Finalment, si en el futur el consistori del canal tingués problemes financers, la Plataforma preveu que l'abastiment d'aigua a la Comunitat de Madrid quedaria greument afectat.

EUROPA DE L'EST · L'EXTREMA DRETA VOL "FORMAR MILÍCIES DE XOC I RETORNAR LA POBLACIÓ ROMANÍ A L'ÍNDIA PER ALLIBERAR EL PAÍS"

Guerra contra les comunitats zíngares a Txèquia i Bulgària

Roger Suso
Berlín

La República Txeca i Bulgària han estat protagonistes, aquest setembre, d'una onada d'atacs violents contra la població romaní i d'enfrontaments entre comunitats i la policia. A les ciutats de Novy Bor, Rumburk i Varnsdorf (a les regions txeques de Liberec i d'Ústí nad Labem, al nord-oest de Bohèmia), just a la frontera amb Alemanya -epicentre de la crisi-, centenars de milers de persones van participar a les marxes de protesta espontànies dirigides contra la minoria romaní. Les manifestacions han estat capitanejades per grups d'ultradreta, particularment, per la formació neonazi Partit Obrer per la Justícia Social (DSSS), que encapçala Tomáš Vandas. Només un centenar de persones van sortir al carrer per rebutjar aquestes marxes.

Un gran nombre de veïnes i veïns han començat a construir murs i a parcel·lar les zones romaní com a guetos

La violència desencadenada i l'estigma que pesa sobre aquest col·lectiu estan lluny de remetre. Les escaramusses se succeeixen gairebé diàriament i, davant la passivitat policial, grups *bonehead* i membres del DSSS continuen desfilar contra la població romaní, que rep amenaces de mort i pateix atacs als seus habitatges i campaments. Un gran nombre de veïnes i veïns han començat a construir murs i a parcel·lar les zones romaní com a guetos. L'escalada del conflicte té el seu origen en una baralla que hi va haver en un saló de màquines escurabutxaques de Novy Bor i la posterior batalla campal, amb matxets inclosos, entre joves de les diferents comunitats. Els incidents han fet que la classe política i els mitjans de comunicació hagin endegat una forta caça de bruixes contra la població romaní txeca del país i la comunitat romaní provinient d'Eslovàquia i Romania arribada a la zona aquest estiu.

D'altra banda, Bulgària també ha estat escenari de greus enfrontaments, aldarulls i protestes en-

La foto recull un moment d'una marxa antizíngara de veïnes i membres del DSSS a Varnsdorf (Txèquia)

tre comunitats veïnals. La tensió va augmentar després que, el 23 de setembre, la gran majoria de les habitants de Katunitsa, un poble prop de Plovdiv, va culpar el patriarca romaní Kiril Rashkov *Tsar Kiro* de la mort d'Angel Petrov -suposadament atropellat per un autobús conduït per un familiar de Rashkov- i va cremar diverses de les seves cases i cotxes. Els disturbis iniciats a Katunitsa es van estendre rapidísimament a d'altres ciutats de tot el país com si fos un *alçament popular* contra la població romaní. La policia búlgara ha detingut 500 participants arreu del territori arran dels aldarulls i els disturbis veïnals diaris. Les protestes, que s'han convocat a través de Facebook i han estat massives a les principals ciutats del país (Sofia, Plovdiv i Varna), es nodreixen especialment de hooligans -del club de futbol Lokomotiv Plovdiv- i de joves. Aprofitant el fet que la població romaní s'ha convertit en el boc expiatori de tots els problemes i de la delinqüència del país, el partit d'extrema dreta, xenòfob i ultranacionalista Ataka s'ha posat al capdavant del moviment, amb la mirada posada a les eleccions presidencials del 23 d'octubre. La intenció d'Ataka és "formar milícies de xoc i retornar la població romaní a l'Índia per alliberar el país". La formació, liderada per

l'exseguidor de l'exrei i exprimer ministre Simeó II Volen Siderov, també s'ha posicionat contra la població búlgara d'origen turc perquè la considera "representant de l'imperialisme turc, estrangera i font de conflictes". Dos locals d'associacions búlgaroturques han estat cremats.

Les institucions dels dos països han vinculat les persones romaní amb la inseguretat i el crim

Els polítics locals, tant des de la presidència txeca del liberal-conservador Václav Klaus com des del govern búlgar del liberal-conservador i populista Boyko Borisov, han estat agitant els sentiments racistes contra la població romaní durant molt de temps. Des de les institucions, han acusat de les persones romaní d'"incivilitzades" i de "saturar els serveis socials i les escoles" i les han vinculades amb la inseguretat i el crim. En el context de crisi del capitalisme actual i d'ascens del feixisme, les mesures d'austeritat implementades

pels governs respectius han exacerbat la situació. Les retallades en el benestar i l'educació estan empenyent la població romaní, encara més, cap als marges socials i de la pobresa.

Els fets ocorreguts a Txèquia i Bulgària són aïllats. Durant la darrera dècada, els atacs esporàdics contra grups romaní a l'Europa de l'Est han estat molt freqüents. L'abril passat, arran dels fets intimidatoris perpetrats per grups parapolicials de defensa i els atacs de la milícia paramilitar uniformada d'ultradreta Véderó -l·ligada al partit neofeixista Jobbik- contra la població romaní a la vila hongaresa de Gyöngyös, centenars de membres de la ciutat van haver de fugir del territori. El conflicte continua latent a Hongria.

El sentiment antizíngar també és patrimoni de l'Europa Occidental. Belfast en va ser testimoni l'any 2009 i tant Sarkozy com Berlusconi han manifestat que consideren que la població romaní immigrada és autora "d'infraccions penals de manera col·lectiva". Durant l'agost de 2010, els governs francès i italià van iniciar les expulsions i deportacions de romaní immigrades cap a Romania i Bulgària. Les bregues recents d'aquest agost entre la comunitat romaní i la nigeriana al barri de Son

Gotleu de Palma (Mallorca) també han esdevingut un espai propici perquè la dreta i l'extrema dreta instrumentalitzin el multiculturalisme i la immigració per treure'n rèdit electoral. Passa el mateix a Badalona, amb l'alcalde popular Garcia Albiol i la seva creuada contra la població romaní romanesa. El racisme contra la població gitana instal·lat en la societat és un consens social legitimat per la majoria de les elits governants i ja és històric emprar el sentiment

S'empra el sentiment antizíngar per teixir un discurs que serveixi per desviar el debat públic de la corrupció

antizíngar -i per extensió també de l'antiimmigració- per construir un discurs populista i demagog capaç d'entebolir el conflicte social, desviar el debat públic de la corrupció i de l'acció política, i, a voltes, incitar al pogrom.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

L'Àfrica en negre sobre blanc

Una exposició denuncia les actituds xenòfobes a través d'acudits racistes

El Museu Municipal Joan Abelló de Mollet del Vallès presenta, fins el 29 d'octubre, una intervenció de l'artista Daniela Ortiz (Cuzco, Perú, 1985) que posa en evidència de forma explícita la coneguda hipocresia i crueltat que, històricament, ha fonamentat les relacions d'Occident amb el continent africà.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

El més impactant és la manera com ho aconseguix l'artista, ja que no pot ser més directa: ha reunit les màscares africanes de la col·lecció del museu i les ha posades en relació amb un repertori d'acudits racistes extret d'Internet. Així doncs, cadascuna de les màscares *ens explica* un d'aquests acudits a través d'una tira còmica on el negre sobre blanc queda reflectit en el llenguatge més pur de l'odi. El resultat és una denúncia molt potent que, al seu torn, convida a reflexionar sobre aspectes com el paper mediador de la cultura institucional o sobre la pròpia complexitat de l'humor.

Debat entre art i societat al descobert

La instal·lació, amb el títol *Viatge a l'Àfrica Blanca*, forma part del cicle d'intervencions artístiques *De com convertir un museu en sorra*, a càrrec d'Oriol Fontdevila, que incideix sobre dos dels temes més freqüentats per l'art contemporani durant els últims 50 anys: el museu com a espai públic i el debat sobre la pràctica artística en relació als contextos socials.

Al seu torn, el cicle forma part de la iniciativa engegada fa anys pel propi museu d'utilitzar un ampli aparador creat a la façana del seu edifici com a espai d'exhibició, amb la finalitat d'apropar les creacions a les transeüents. En teoria, doncs, la instal·lació de Daniela Ortiz hauria d'estar a peu de carrer; és a dir, ocupant l'espai de l'aparador del centre cultural. No obstant això, el que es pot veure des de la via pública és l'aparador buit, amb les parets

Peces que es mostren a l'exposició 'Viatge a l'Àfrica Blanca'

pintades de negre i un rètol de lletres blanques que indica *L'organització considera que les imatges que conté el projecte podem ferir la sensibilitat de l'espectador* i explica que el projecte s'exhibeix a la casa del pintor Joan Abelló -contigua al museu de nova planta- i les hores convingudes dels únics dos dies de la setmana en què es pot visitar.

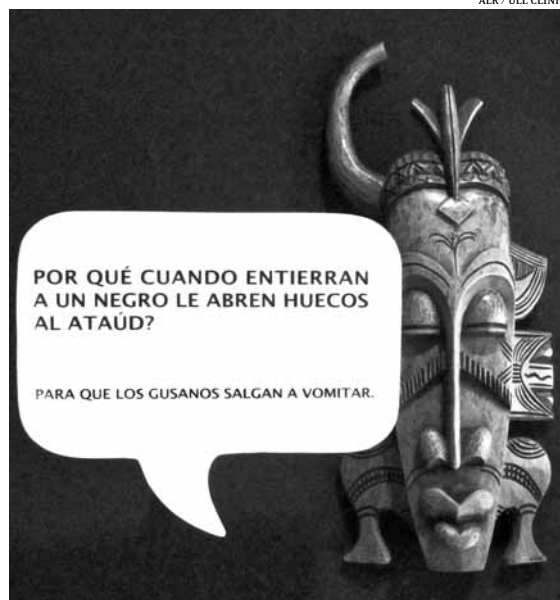
Ortiz proposa preguntes: quins són els límits del que es pot fer i dir? Qui els posa?

La decisió presa per la fundació municipal que gestiona el museu bé es podria catalogar com un cas de censura, si no fos perquè -en última instància- el projecte en qüestió sí que és exhibit i perquè la pròpia artista ha accedit al fet que es faci en les condicions proposades pel museu. En qualsevol cas, pel que fa a la

transcendència i la difusió pública de la instal·lació, el resultat és que, entre el 7 de juliol -dia que va ser inaugurada- i els pocs dies que queden perquè conclougui la seva exhibició, solament dues persones l'han visitada de forma concertada pel museu. D'altra banda, una d'aquestes dues persones és qui escriu aquest article.

Qüestió de límits?

Aquest és, doncs, un dels debats *col·laterals* (per dir-ho d'alguna manera) que suscita la radicalitat intencional de la proposta de Daniela Ortiz: quins són els límits del que es pot fer i dir? Qui els posa? Qui decideix el que pot fer o no d'altres persones i en base a què? Aquesta instal·lació concreta, a quina persona *espectadora* pot fer més: la persona africana que, d'alguna manera, pugui sentir profanat el caràcter religiós i màgic-ritual de les màscares que pertanyen a les seva cultura, o la persona blanca que es veu retratada i s'avergonyeix que aquest odiós repertori d'acudits formi part -pels segles dels segles- de la seva cultura oral?

Un altre dels aspectes interessants és la publicació que acompanya la intervenció artística al museu. Hi destaca un article de Saiba Bayo -president de Fassuló, una associació senegalesa amb seu a Mollet- que analitza i denuncia la situació de les persones immigrades a l'Estat espanyol. El text s'acompanya d'un llistat de càrrecs polítics i persones influents de raça blanca que, històricament, van contribuir a modelar els prejudicis, l'explotació i la situació colonial del continent africà.

Tanca la publicació un *collage* de dades que fan referència a les relacions que manté l'art contemporani occidental amb la cultura material africana. En aquest sentit, cal recordar la influència que va suposar en artistes com Braque o Picasso el descobriment de les màscares africanes a l'hora d'elaborar l'estètica cubista. El mateix que els va passar, després, als sectors surrealistes, que no van poder evitar rendir homenatge a l'Àfrica més profunda. I és que, certament, ja és tot un tòpic constatar que la mirada blanca sobre el continent negre ha

oscil·lat, al llarg del temps -i gairebé sense terme mitjà-, entre la fascinació i el menyspreu.

Possiblement, també, la reflexió més genèrica que pot suscitar la intervenció de Daniela Ortiz versa sobre el propi humor en recordar-nos que els acudits sobre l'ètnia negra no són els únics acudits ofensius que hi ha, sinó que, abans que aquests existissin, ja existia aquesta complexa facultat humana que anomenem *humor* i que -en essència- es caracteritza per no tenir límits i per ser moralment neutre. Quin perill!

Viatge a l'Àfrica Blanca

Museu Abelló.
C. Berenguer III, 122.
Mollet del Vallès.
Fins al 29 d'octubre.
Visita: Divendres a les 19h i dissabtes a les 11h.
+INFO: www.decomconvertirun-museuenarena.wordpress.com.

CINEMA

Elogi de l'outsider'

La Filmoteca ha celebrat el centenari del director Nicholas Ray, de qui s'edita en DVD 'Chicago, años 30'

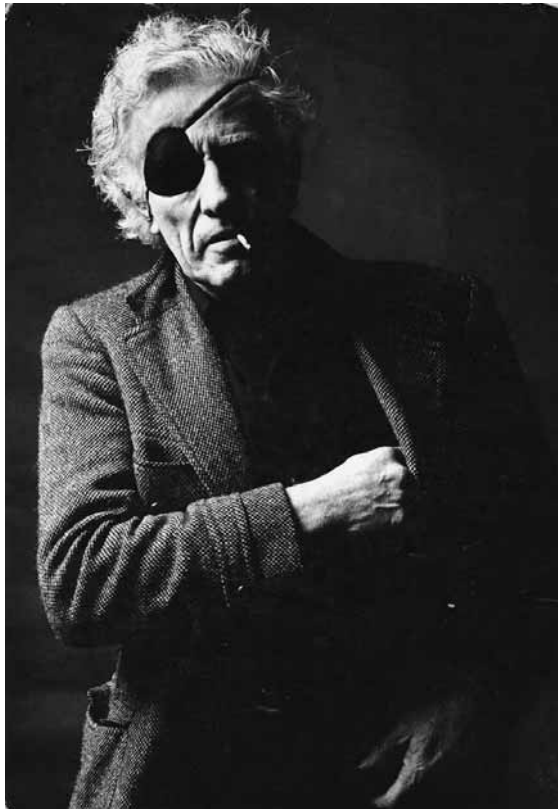
Ignasi Franch

expressions@setmanaridirecta.info

Des del seu retorn a l'activitat després del període vacacional, la Filmoteca de Catalunya ha commemorat el centenari del naixement de Nicholas Ray amb un generós cicle integrat per 24 pel·lícules. El mateix títol de la retrospectiva, *Un rebel amb causa*, al·ludia a un dels justificats tòpics amb què es resumeix la trajectòria del realitzador: no sols es tracta d'un homenatge a la coneguda *Rebel sense causa*, sinó també una referència al tarannà contestatari d'algunes de les obres, a l'evident simpatia amb què tractava els personatges més *outsiders* i als diferents conflictes laborals i personals viscuts al llarg d'una trajectòria professional accidentada.

Malgrat la diversitat de la filmografia de Ray, els inicis van marcar la seva reputació de professional amb una certa tendència a la transgressió d'alguns dogmes de la societat benpensant. *Los amantes de la noche* era un *noir* de sèrie B que empatitzava extraordinàriament amb una parella de fugitius; *Llamad a cualquier puerta* tractava de la delinqüència juvenil amb una mirada progressista que es negava a culpabilitzar els sectors marginats i a lloar acríticament solucions policials i judicials que no incloguessin polítiques per prevenir l'exclusió social. Amb *Más poderoso que la vida*, va abordar una drogodependència que forma part de la seva biografia com a gran consumidor d'alcohol i de drogues. Un hàbit que, després d'haver pogut superar amb una certa comoditat els esculls derivats del seu esquerranisme en ple auge anticomunista, va anar-lo expulsant a la perifèria de la indústria fins a una traca final en forma de rodatge tumentós a l'Estat espanyol del desenvolupisme: *55 días en Pekín*.

Loat per Godard i companyia, protegit per un actor (Dennis Hopper) a qui va donar l'alternativa i que es convertiria en una figura rellevant de l'efímer Nou Hollywood, Ray no va poder lluir el seu talent en un context de més llibertats creatives quan el poder dels grans estudis trontollava. Durant bona part de la seva vida, només va poder aixecar petits encàrrecs i va treballar en un projecte indepen-

La Filmoteca ha celebrat el centenari del director Nicholas Ray

dent de llarga gestació (l'ara restaurat film experimental *We can't go home again*, que va muntar i remuntar incansablement) fins que Wim Wenders va comptar amb ell pel terrible testament que és *Relámpago sobre agua*.

Glamur amb dimensió moral

Recentment, Versus ha recuperat en DVD una de les pel·lícules de Ray que desconeixen més les darreres generacions cinèfiles. Si *La casa en la sombra* o *En un lugar solitario* s'han beneficiat de múltiples edicions videogràfiques i projeccions televisives, *Chicago años 30* ha volat per sota del radar. Tot i així, es tracta d'una obra notable, d'una de les darreres produccions del director a Hollywood, d'un peculiar intent de tornar a dotar de glamur les ficcions en ambients mafiosos, en un moment en què dominava un cert instint documentalista netament moralitzant i proinstitucional. L'evocació de l'època és molt bella, amb els colors de to pastel del Cinemascope, amb números musicals justificats per la professió de la seva protagonista femenina, una ballarina que

treballa en un local propietat del gàngster Rico Angelo. De mica en mica, però, la història d'una dona que mira de mantenir la seva independència en un ambient androcèntric es va desplaçant cap al terreny amorós, arran de la relació que aquesta inicia amb l'advocat del mateix Angelo. Això genera algunes distensions més pròpies d'un film romàntic que no pas d'un drama criminal, però la narració acaba interessant no només pel dispositiu estètic emprat, sinó també per com s'aborda el món de la delinqüència des de l'experiència de peixos petits que no cometem crims, però es beneficiem del sistema mafios... fins que volen dur una vida sense sobresalts. És aleshores quan l'arrogant lletrat pateix per conservar la vida pròpia i la de la dona a qui estima. Però el cineasta no sols observa amb una barreja d'acidesa i respecte aquest advocat decidit i força cínic que ha crescut a recer del món de l'hampa sense tacar-se, també apunta un fiscal estrella que posa en perill la vida del protagonista per atrapar els seus clients... i per captar l'interès de futurs votants.

CINEMA

Van Gogh

(39 Escalones, 1990)
Director: Robert Altman.
Guionista: Julian Mitchell.
Durada: 204 / 140 minuts.

S'edita per primera vegada a l'Estat el muntatge original de *Van Gogh*, coproducció televisiva signada per Robert Altman (*Vidas cruzadas*). A la minisèrie de més de tres hores, s'hi afegeix la ja coneguda versió abreuçada que es va estrenar a les sales cinematogràfiques. El mític realitzador, d'una certa tendència iconoclasta, va mirar d'expandir els límits habituals a la BBC i va rodar força en exteriors, fet que aporta un punt de visualitat que complementa un

guió ortodox però punyent. La mirada al personatge no és romàntica ni tampoc morbosa: la seva patologia mental és imparable de defugir, però els seus esclats violents es mostren de manera distant, atenuant l'efectisme. I si bé es dimensiona el caràcter indòmit del personatge, els responsables complementen l'explicació psiquiàtrica amb un retrat de l'estigmatització de l'artista i del rebuig a aquella gent que no es plegava a les convencions socials i religioses imperants. I. F.

CINEMA

Carretera 301

(Bang Bang-Absolute Distribution, 1950)
Director i guionista: Andrew L. Stone.
Durada: 83 minuts.

Andrew L. Stone (*Asesinato a la orden*) va signar aquest notable film *noir* que resol amb vigor les seves contradiccions. Els responsables van usar algunes tècniques paradocuments per explicar la història real d'uns atracadors que explotaven les fissures del sistema delinqüent al llarg d'una carretera interestatal. L'inici és xocant, amb els autèntics governadors de tres estats parlant a càmera per advertir que el pes de la llei recau sobre els delinqüents i anticipar,

de passada, el desagradable destí dels protagonistes (no en va, es tracta d'una producció Warner, l'estudi més *proestablishment* d'aquell moment). El film mostra els procediments policials amb un detallisme gens freqüent en l'època i dimensiona la col·laboració i l'eficàcia de les administracions. Un cop la narració s'allibera d'algunes cotilles discursives, resulta tant rotunda com el seu gèlid protagonista, que satisfarà els amants del cinema negre més contundent. I. F.

CINEMA

El viaje del director de recursos humanos

(Cameo, 2010) Director: Eran Riklis.
Guionista: Noah Stollman, sobre la novel·la d'Abraham B. Jehoshua.
Durada: 103 minuts.

Una treballadora romanesa mor en un atemptat suïcida a Israel i la panificadora on treballava té un problema de relacions públiques en descobrir-se que ningú no l'havia trobada a faltar durant dies. Per compensar-ho, un executiu assumeix l'encàrrec d'acompanyar el cadàver al seu país d'origen i, d'aquesta manera, s'inicia un viatge que oscil·larà entre la comèdia i el drama. El director Eran Riklis proposa multitud de temes al llarg d'aquesta *road movie*, com la vio-

lència político-religiosa, la invisibilitat de la mà d'obra immigrant o la hipocresia empresarial, però, al final, tot gira al voltant d'un home entregat al treball, que s'ha allunyat de la seva família i al qual li costa mostrar els sentiments. Tot i les seves pinzellades d'humor negre, de pintoresquisme propi d'algun cinema d'Europa de l'Est, el film acaba sent -sobretot- una bona història d'humanització explicada d'una manera més o menys elegant i exitosa, sense caure en la sensibleria. I. F.

, expressions

CINEMA

Arriba la primera Mostra de Curtmetratges per la Identitat-Catalunya

La mostra reuneix pel·lícules que versen sobre la identitat, el seu reconeixement, el seu segrest i les conseqüències personals i socials

Entitats d'adopció, institucions religioses, metges i advocats decidien que una dona soltera no era apta com a mare

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Amb *Monster* (1994), Naoki Urasawa signava un *manga* que va seduir el públic i la crítica. L'escriptor i dibuixant presentava una intriga protagonitzada per un jove doctor japonès resident a Alemanya, Kenzo Tenma, condemnat a veure desaparèixer la seua carrera professional i tot el seu món -amistats, parella- pel fet de no seguir les ordres del director de l'hospital perquè no considerava ètic el que li demanava. Com és de suposar, la trama es complica moltíssim -hi arriba a intervenir l'STASI- fins que la història arriba a un punt en què un personatge vol provocar el màxim dolor possible al doctor. El personatge en qüestió, per aconseguir-ho, decidix que assassinarà totes les persones properes a Tenma per condemnar-lo a la solitud absoluta i a la pèrdua de la identitat: si ningú no el coneix, assegura, si està sol al món, ni ell mateix no sabrà qui és i això és el màxim dolor que se li pot generar a una persona. Com este *manga*, hi ha moltes expressions culturals que han reflexionat sobre el valor de les identitats i la seua

pèrdua o substitució, tant a nivell individual com col·lectiu. Però, més enllà de la ficció, la pèrdua i la usurpació d'identitats és una realitat. I l'art pot ser una manera de mostrar-ho; o això pretén, com a mínim, la primera Mostra de Curtmetratges per la Identitat-Catalunya. La mostra, convocada per l'Associació Crear per la Identitat i la Memòria (ACIM), que promou activitats de denúncia del robatori de la identitat -especialment dels infants- i manté una estreta relació amb l'Associació Abuelas de Plaza de Mayo, se celebrarà a Barcelona els dies 30 de novembre i 1 i 2 de desembre de 2011 a la seu de Casa Amèrica Catalunya. La primera Mostra de Curtmetratges per la Identitat-Catalunya reunirà tot un seguit de pel·lícules que versen sobre la identitat: el seu reconeixement, el seu segrest, la seva recuperació i les conseqüències personals i socials. A més, pretén establir els paral·lelismes en este sentit entre dos realitats de la història recent a l'Estat espanyol i a l'Argentina: la dictadura militar i el franquisme. Les persones interessades a participar-hi poden enviar-hi treballs fins el 31 d'octubre de 2011 i podran

Primera Mostra de Curtmetratges per la Identitat-Catalunya

30 de novembre, 1 i 2 de desembre.
Més info: www.txicatalunya.org.

aspirar als diferents premis que atorga la mostra: Premi al millor curtmetratge, Nomenament d'honor del jurat i Premi del públic. El curtmetratge premiat, a més, serà projectat a la divuitena Mostra de Cinema Llatinoamericana de Catalunya i la persona responsable serà convidada a participar a la San Gio' Video Festival de Verona (Itàlia).

TEATRE

El dilema de McLuhan

'Jose K. Torturado', de Javier Ortiz, arriba al teatre amb una interpretació magistral de Pedro Casablanc

David Fernández
expressions@setmanaridirecta.info

Va ser el 1992 i Marshall McLuhan va plantejar-ho públicament a *ticking time bomb*: un terrorista és detingut una hora abans que esclati la bomba que ha col·locat. És lícit torturar-lo per desactivar l'explosiu? Contra el parany de la justificació de l'excepció i la xacra de la tortura, el dilema de McLuhan el va resoldre l'enyorat periodista Javier Ortiz, via monòleg, ara fa deu anys, poc abans que Bush decretés la *guerra global permanent*, Guantánamo obrís portes i els vols de la CIA sobre Europa fossin invisiblement quotidians.

Jose K. Torturado

Dirigida per Carles Alfaro.
Festival Temporada Alta.
Sala Planeta.
Girona, 7 d'octubre de 2011.

El text desbudella la raó d'Estat i s'endinsa en els racons recòndits de l'horror

Ortiz, torturat sota el franquisme, va signar *Jose K. Torturado*, un text curt, en format d'intens monòleg intensiu, on el terrorista torturat ho interpellava tot i tothom des la solitud de la cel·la i el dolor. Passant comptes amb el món, amb la termodinàmica de la repressió i amb les raons de l'altre. Deu anys després, Sandra Toral (Studio Teatro) s'ha atrevit a dur el monòleg a escena, sota la direcció de Carlos Alfaro i la colpidora interpretació -silencis, gestos i cadència de la paraula- d'un Pedro Casablanc que s'hi deixa la pell. L'obra es va estrenar el divendres 7 d'octubre a Girona en el marc del Festival Temporada Alta. Durant una hora interminable, nu i emmanillat de peus i mans, tancat en una gàbia de vidre, d'esquenes al públic i amb

una càmera dins la cel·la que el controla i el projecta a l'escenari, Casablanc desbudella la raó d'Estat, encén les llanternes a l'habitació fosca del clavegueram policial i s'endinsa en els racons recòndits de l'horror. La veu de José K.: un dels textos més durs, sense cap concessió, sobre la tortura a casa nostra. Crònica del forat negre, taquígrafs i llum sobre *allò que mai no passa*, amb senyals i signes que farien emmudir el mateix McLuhan.

Un viatge imprescindible als fons de la condició humana, per pensar qui és el monstre, atendre com es justifica l'injustificable i reblar que l'ésser humà és l'únic animal capaç de tancar els ulls i, conscientment, mirar cap a l'altra banda. Un duríssim al·legat imperdible, directe i contundent, contra la tortura al segle XXI. Sense el permís dels Torquemadas moderns, al país on mai no es tortura, l'obra recorre l'Estat a partir de l'any vinent. *José K. Torturado* va ser editat en llibre l'any passat per l'editorial andalusa Atrapasueños, en col·laboració amb la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura.

DIRECTA
SUBSCRIU-TE
ARA!
www.setmanaridirecta.info

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria
vina a comprar
les nostres infusions
c/ Riego 16
Baix de Sants (l'Hospitalet)
Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno 29
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRÍBETE DESDE 25€

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telefon 932 840 904
disco@disco100.com

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

LLIBRES

El treball vist des del parc temàtic del treball

'La mano invisible' parla del treball assalariat des de la ficció

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

L'última novel·la d'Isaac Rosa (Sevilla, 1974) aborda la temàtica del treball assalariat defugint la literatura exclusivament de denúncia i ho aconsegueix, potser, per l'ambició de la proposta i l'estranya complexitat de la situació de partida. Si és veritat que el protagonista de *La Mano Invisible* és el treball, la mirada de l'autor de *El vano ayer* (premi Rómulo Gallegos 2005) sobre la realitat laboral de la classe obrera es fa a través de la ficció d'un treball espectacularitzat en un "mini parc temàtic" fantasmagòric, on es pot intuir que les espectadores també som nosaltres. Treballadores que fan de treballadores sense saber amb quina finalitat ho han de fer, però que, al cap i a la fi, són treballadores-actores d'aquest estrany *reality show* muntat en una nau abandonada.

L'autor ens parla dels nous agents de control i de la retòrica empresarial de dir que "som un equip"

Així, a la primera part sense diàlegs de *La mano invisible*, la narració omniscient s'endinsa en els pensaments dels personatges i aconsegueix, amb imaginació, nervi narratiu i pocs signes de puntuació, descriure la jornada d'un paleta, una administrativa, un cambrer, una costurera, un carnisser, etc. L'experiència es fa ressò de les coaccions, el control, la monotonia, la jerarquia, les reflexions sobre com és el treball, incloent-hi també la imaginació de com podria ser; pàgines que entenen que serveixen per contrarestar molta literatura que ha anat amputant els seus personatges de la seva activitat laboral i que troba l'últim nivell de mercantilització en la figura de la treballadora sexual.

Així doncs, el que podria arribar a ser "una altra novel·la interessant sobre l'explotació laboral", parafrasejant la ironia d'un títol de Rosa, construïda amb la intenció de literaturitzar feines poc literaturitzades -quant-

MARTA VELASCO

Isaac Rosa converteix el treball assalariat en un 'reality show'

novel·les hem llegit d'artistes i quantes de cambrers?-, *La mano invisible* de Rosa avança en un pla metafòric i dins un difuminat ambient panòptic, on *l'ull que tot ho veu però no és mirat* que projectava Bentham per a les institucions presidiàries de la societat decimonònica, actualment és l'ull de les espectadores del *show* laboral a la manera de la tele-realitat de la nostra societat.

I amb aquest enfocament, l'autor sevillà anirà desvetllant el rerefons i donant testimoni de l'àmbit laboral; ens parlarà dels nous agents de control (com els informàtics i els eterns vigilants), de la retòrica empresarial de dir que "som un equip" etc. També farà que la responsabilitat de mantenir aquest muntatge absurd -ja buidat de qualsevol sentit- arribi a recaure en les persones que cobren sense fer-se preguntes i no només en les que paguen. Com es justifica un dels personatges: "Ells no estaven aquí per res de tot allò que els van prometre que seria el món del treball: realitzar-se com a persones,

guanyar una identitat, participar en la societat (...) Estaven aquí per diners".

La mano invisible

Isaac Rosa.
Ed: Seix i Barral, 2011.
378 pàgines.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Suport mutu, seguretat social?

Roger Costa Puyal

La prosperitat que va viure Barcelona entre les exposicions universals de 1888 i 1929 es va traduir en un fort creixement urbanístic basat en l'estructura dels barris obrers. Aquesta manera de viure va generar unes xarxes socials de suport mutu que van acabar fent la funció de la seguretat social, que aleshores no existia. No hi havia prestació d'atur, no hi havia baixes per malaltia, no hi havia sanitat ni educació públiques. Això que anomenem *estat del benestar* no va començar a funcionar una mica fins als anys 60 i, per tant, només ha mig existit durant els darrers 50 anys, un obrir i tancar d'ulls. La gent s'espavilava com podia, és a dir, ajudant-se mútuament. La complexa organització social dels barris estava formada per xarxes denses i formes recíproques de solidaritat. Així, en donar un cert grau d'estabilitat i seguretat a les persones treballadores, es compensaven una mica els desavantatges materials de la vida diària. A més, això també funcionava a l'inrevés, negant els avantatges de la reciprocitat a qui no seguia els costums socials. L'estructura familiar jugava un paper important en aquesta organització. Però la xarxa desbordava els nexes familiars, com es pot veure en la tria de persones veïnes i amigues com a padrines per als nadons. De forma rutinària, si una família es trobava en dificultats, el veïnat li donava suport fent-li menjar o ocupant-se de la canal·la. Un altre costum molt habitual era l'organització de guarderies comunals, que permetien a pares i mares anar a treballar. Quan una persona es posava malalta, un veí o veïna que tingués estalvis els donava immediatament com a préstec sense interessos. Aquestes i altres mesures autoorganitzades, incloses en la cultura popular, compensaven la carença d'un salari social satisfactori. Una de les causes del desenvolupament d'a-

questes xarxes de suport mutu va ser el grau de sociabilitat dels barris, que era molt alt. Fins als anys 30 del segle XX, les fàbriques estaven dins dels barris, la gent hi anava i en tornava caminant. A part, els barris patien problemes de massificació i precarietat de l'habitatge. Els carrers, sense cotxes, s'entien com una extensió de l'habitatge. La diferència entre espai privat i públic era molt més difusa que avui. També hi havia molts espais comuns de sociabilitat, com els bars, els ateneus, etc. En definitiva, la gent feia molta vida de barri, no li calia sortir, allà ho tenia tot a l'abast. Una altra causa va ser el fet de la immigració massiva. La gent d'un mateix poble o regió se solia instal·lar en un mateix barri, carrer o bloc de pisos. Aquestes xarxes d'origen ajudaven les persones novingudes a integrar-se ràpidament i a trobar una feina i un lloc on viure. La vida de barri era tan intensa que impedia que es creessin guetos. Les persones arribades recentment es relacionaven als carrers i a les fàbriques amb la gent d'aquí i, tot i que tenien les pitjors feines, les condicions generals eren tan precàries per tothom que no vivien experiències molt diferents de la resta, cosa que contribuïa al predomini de la xarxa social obrera per damunt de la d'origen. Els rituals de suport i solidaritat i les relacions socials directes generaven vincles afectius extensos, un esperit de barri, que es convertia en una cultura. No era una cultura revolucionària, rarament anava més enllà d'una insatisfacció amb el sistema, però va ser essencial en la reproducció d'un sentit col·lectiu d'identitat entre la gent treballadora; un naixent sentit de classe, que va proporcionar una valuosa matèria primera al moviment obrer. No és que hàgim de tornar als anys 30, però tampoc podem obviar les possibilitats de l'autoorganització i la cultura popular.

+INFO: Chris Ealham. *La lucha por Barcelona*. Alianza Editorial.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 13 d'Octubre
Xerrada: "Si no peta tot..."
 19h Biblioteca del Poble Sec.
 C/ Blai, 34.

A càrrec de Iolanda Fresnillo, membre de Qui deu a qui?

Organitza: Assembla de Barri del Poble Sec.
 Més informació: <http://assembleapoblesec.wordpress.com>.

Xerrada: "Parecís: La vida después del capitalismo"
 19h Espai Obert.

c. Violant d'Hongria, 71 1er pis.
 Organitza: CNT - AIT Barcelona i ICEA Barcelona.

Divendres 14 d'Octubre

Bailonga Salsera!

22h Ateneu Popular 9Barris.
 C/ Portlligat, 11-15.

La vetllada acabarà amb dos destacats Dj's dels temes llatins i caribenys, Malti i Merei, que punxaran des dels clàssics de Fania fins a noves produccions.

Organitza: Ateneu Popular 9Barris
 Més informació: www.ateneu9b.net.

Presentació de les Jornades "octubre opiàci"

Xerrada: L'opi al llarg de la història, a càrrec de Carlos Gulías (Secretaria de la A.L.A.).

19.30h seu de l'ALA.
 c. Leiva, 45 baixos.
 Organitza: ALA.

Divendres 14 d'Octubre

Divendres Faràndula

21h Casinet l'Hostafrancs.
 C/ Rector Triadó, 53.

Dàcil López Quartet serà l'encarregada d'obrir la temporada amb l'espectacle "4 WOMEN. Cantants compositores de jazz", basat en l'obra, la veu i l'esperit de quatre vocalistes cabdals de la història del jazz: Billie Holiday, Nina Simone, Abbey Lincoln i Jeanne Lee. Un viatge impregnat de la força i sensibilitat pròpies de la cantant Dàcil López, que ens mostra la vessant més

FEM ART'11 - REVOLTES

17ena Mostra d'Art de Dones de CA LA DONA: retrospectiva dels últims deu anys

Del 13 al 27 d'octubre del 2011

13 d'octubre: 19h CCDFB. c. Sant Pere més Baix, 7. Inauguració. Presentació de l'Obra Col·lectiva Revoltes (realitzada per les artistes seleccionades i coordinada per Karol Bergeret). 19.30h, Sala Rosa Vallespí. Presentació Obres Fem Art'11: retrospectiva dels deu anys. Sala de Trobada. Presentació obres. Subhasta "em-PUJA el Fem Art", per recaptar fons per a la propera edició. Loop de videoads de totes les edicions. 20.00h, Pica i pica.

15 d'octubre: Gran Festa Fem Art'11. 22h. Sala KGB. c. Alegre de Dalt, 55. Actuacions, performances i accions diverses de les artistes FEM ART 1... LES FATALES presenten. Djs: COSMIC. ROSARIO. KAROL ELEKTRODUENDA. Projeccions: P. BODY. .G. Live vocals: LADY EMZ+DROALLERCOASTER DJ. live: EDITH CRASH. Visual exhibition BY CRISTINA DOMENECH. Performances: Daydream in blue BY CHARO.

19 d'octubre: Taller d'Arteràpia per a Dones. 19h. CCDFB. c. Sant Pere més Baix, 7. A càrrec de Carol Villalón, escultora i arterapeuta.

27 d'octubre: Cloenda del Fem Art'11. 19h. CCDFB. c. Sant Pere més Baix, 7. Pelo party! Acció participativa a càrrec del Col·lectiu Dones Llop. 19:30h. La cuina (Vestíbul) Subhasta "em-puja el Fem Art" per recaptar fons per a la propera edició. Artistes i obres retrospectiva dels deu anys: Judit Vidiella: 'Patrons femenins II', 2002; Carme Ayza Bultó 'Protecció', 2005; Mònica Porta 'Casa lista para llevar', 2006; Mariana Mile /Guisela Munita 'Modelo cienicienta talla 37/38', 2007; Gisele Freisberger 'Campeonas día a día', 2008; M. Jose Carneros 'Olimpia', 2010; Karol Bergeret 'SuperWomanShiva', 2010; Marta Darder 'Pixa't al lliit', 2002; Guida Ribé Rovira 'El meu lloc en el món', 2006; Sandra March 'Silla de la Reina SM', 2008-2011; Dualart 'Dinar', 2009; Roser Lopez 'Poemas de Maria Vilela', 2010; Eiko Sugi 'Sin título', 2007; Sofia Guadalupe 'Dianas', 2005; Mariana Zamarríbe 'Fósforos de cocina', 2006; Irene Salas 'Sin título-serie sobre el maltrato psicológico', 2008; Caco Empowerment 'Perquè em surt del cony', 2009; Encarna Martínez 'Dones llop', 2010; Maïs 'Ales', 2006; Tjasa Kancler 'La primera seductora', 2007. ORGANITZA: CA LA DONA.

Més informació: <http://www.caladona.org/femart/>

compromesa de Billie Holiday, coneguda, entre d'altres proeses, per l'al·legat antirracista "Strange Fruit"; Nina Simone, feminista amb peces com "Four Women"; Abbey Lincoln, contrària als estereotips femenins de l'època, i Jeanne Lee, precursora del jazz d'avantguarda.

Organitza: Assembla de Barri de Sants

Jordi Martínez de Foix i Llorenç: el millor homenatge, continuar la lluita
 19.30h Plaça del Comerç.
 Sant Andreu del Palomar.

Dissabte 15 d'Octubre

Taller de cultiu i consum d'opi, a càrrec de Burgos Cn. (Pilar i Romo). Com actuen els opiàcis en el cos

humà? A càrrec de Joan Senent - Josa.
 19.30h seu de l'ALA.
 c. Leiva, 45 baixos.
 Organitza: ALA.

Los Yala

22h Ateneu Popular 9Barris.
 C/ Portlligat, 11-15.
 Los Yala es van formar a la presó de Quatre Camins quan Mario i Chelín coincideixen en el mòdul DAE. La connexió artística va ser espontània i especial i aviat van començar a compondre temes conjunts.
 Organitza:
 Ateneu Popular 9Barris.
 Més informació:
www.ateneu9b.net.

Dimarts 18 d'Octubre

Debat: "L'Estat actual de les presons a Catalunya"

18h Auditori del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia.
 C/Llúria, 13.
 18h. Presentació de la Jornada. Es donarà el tret de sortida al programa d'actes. A càrrec de Núria Sastre Domènech, presidenta del Grup de Juristes Roda Ventura i l' Eduard Ibáñez, director de Justícia i Pau a Barcelona.
 18.15h. "L'evolució de la legislació penal i el seu impacte en la realitat penitenciària. La realitat actual de les presons catalanes". Amb Mercedes García Aran, catedràtica de Dret Penal de la UAB i Maria Lluïsa Domingo, advocada de la Comissió de defensa dels Drets de la persona de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona. També comptarà amb Iñaki Rivera, professor de Dret Penal de la UB i director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans.
 20 h: "Reptes i dificultats de l'actual política penitenciària a Catalunya". A càrrec de Ramon Parés, director general de serveis penitenciaris i rehabilitació de la Generalitat.
 Organitza: Justícia i Pau i Grup de Juristes Roda Ventura.
 Més informació:
www.justiciaipau.org.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem casa de pagès per arranjar i anar-hi a viure al voltant del Vallès Central. Contacte: Ares, 680 45 49 83.

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger, 663 463 204.

Ateneu Popular de Vallcarca: **Iloguem bucs d'assaig musical per bandes** a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: arear-bos@gmail.com.

El col·lectiu Reciclem-Reuse utilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi.** Contacte: www.reutil.net.

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gossiera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238.

> EL TEMPS

DIJOURS 13

Lleugera baixada de les temperatures. Recuperant valors que aquests dies s'ubiquen en paràmetres estiuencs.

DIVENDRES 14

Els vents de gregal aportaran una lleugera humitat a la costa central, on augmentaran els núvols i refrescarà.

DISSABTE 15

Es trencaran els núvols, però encara seran espessos a les comarques centrals del País Valencià. A la nit tornarà la fresca.

DIUMENGE 16

Els termòmetres tornaran a pujar però encara no s'arribarà a valors estiuencs com els dels últims dies.

DILLUNS 17

Sol i calor altre cop. Un anticicló tornarà a enviar una falca d'altres pressions que mantindrà l'ambient estable.

DIMARTS 18

L'ambient encara serà assolellat però un front provinent del nord començarà a afectar el Pirineu Occidental.

CASTELLÓ DE LA PLANA

Divendres 14 d'Octubre
Presentació del llibre *Porqué tus hijos deberían comer más coliflores y aprender un poco de esperanto*
 19,30h Casal Popular de Castelló.
 c. d'Amunt, 167.
 A càrrec del seu autor, Joan Català.
 Organitza: Casal Popular de Castelló.
 Més informació: www.casalpopulardecastello.org.

Inauguració de la cuina del Casal
 21h Casal Popular de Castelló.
 c. d'Amunt, 167.
 Amb sopar especial. El braç gastronòmic del Casal es presenta públicament per delectar-nos amb un nou projecte de cuina obert tots els caps de setmana.
 Organitza: Casa Popular de Castelló.
 Més informació: www.casalpopulardecastello.org.
 Diumenge 16 d'Octubre
 Cinema que parla de cinema: *Reel Injun*. Documental canadenc seleccionat en diversos prestigiosos festivals de cinema. 20h Casal Popular de Castelló. c. d'Amunt, 167.
Reel Injun analitza com s'han retratat els nadius nordamericans des de la indústria cinematogràfica a partir de la pròpia experiència de Neil Diamond, director d'aquest documental, que utilitza fragments extrets de centenars de pel·lícules i d'entrevistes a directors, escriptors, actors i activistes.
 Organitza: Casal Popular de Castelló.
 Més informació: www.casalpopulardecastello.org.
 Dilluns 17 d'Octubre
 Taller de Dansa del ventre.
 20h Casal Popular de Castelló.
 c. d'Amunt, 167.
 Primera sessió.
 Organitza: Rebot de Sabers.
 Més informació: www.casalpopulardecastello.org.

GRANOLLERS
 Dissabte 15 d'Octubre
Xerrada: Som Energia
 12h Local de La Magrana Vallesana.

GRANOLLERS
 Dissabte 15 d'Octubre
Xerrada: Som Energia
 12h Local de La Magrana Vallesana.

Cicle Cants i Autors

GRANOLLERS, octubre de 2011

Amb alguna sessió que ja s'ha celebrat, però mai és tard quan val la pena.

Dissabte 15: Xavier Bonfill. 23h Casal Popular l'Esquerra. c. Prat de la Riba, 31.
Dissabte 22: Eduard Canimas i Ivette Nadal. 23h Casa de Cultura Sant Francesc. c. d'Espí i Grau, 1. **Divendres 28:** Joan Monegre. 23h Casal Popular l'Esquerra. c. Prat de la Riba, 31. **Dissabte 29:** La cançó necessària. 23h Casa de Cultura Sant Francesc. c. d'Espí i Grau, 1. Amb Pau Alabajos, Cesk Freixas, Jordi Montañez, Meritxell Gené, Andreu Valor i Josep Romeu. Organitza: L'Esquerra

Més informació: www.cantsiautors.cat.

Jornades a Gràcia sobre el món àrab

Octubre de 2011

Dissabte 15 d'octubre. Líbia
 19h La Torna. c. Sant Pere Màrtir, 37. A càrrec d'Alberto Pradilla. Corresponsal de Gara a Líbia. Explicació de la revolució i posterior guerra a Líbia: els diferents grups que han format part de la revolució, com s'han repartit el poder, qui s'ha quedat al costat de Gaddafi. **Diumenge 23 d'octubre. Egipte.** 20h Casa de La Muntanya. Av. Santuari Sant Josep de la Muntanya 31-35. A càrrec de Marc Almodóvar, periodista de La Directa. Passi del documental: "Ves-te'n" i debat sobre la revolució a Egipte. **Divendres 28 d'octubre. El Magreb: Marroc, Algèria i Tunísia.** 20h La Torna. c. Sant Pere Màrtir, 37. Amb Pepe Nieto, coordinador de projectes al Magreb de SODEPAU. Sessió sobre la història post-colonial i com han afectat les revoltes fins a dia d'avui, a les societats i als règims veïns de l'altre riba de la Mediterrània. 4 de novembre, El Mashrek. 20 h. La Torna. c. Sant Pere Màrtir, 37. Baixos. Aritz Nafarroa. Vocal de Mashrek de SODEPAU. Com han afectat les revoltes a la geopolítica del Mashrek: Palestina, Líban, Síria, Irak i la Península aràbiga.

Organitza: Sodepau, La Torna i La Casa de la Muntanya

C/Fontanella, 45.
 Amb aquesta xerrada es presenta el projecte Som Energia, que és la primera cooperativa de producció i consum d'energia verda de Catalunya i de l'Estat Espanyol. També desenvolupa projectes propis d'energies renovables.
 Organitza: La Magrana Vallesana i Som Energia.
 Més informació: <http://www.somenergia.cat>
<http://lamagranavallesana.blogspot.com>

LLEIDA

Dijous 13 d'Octubre
Inici del Solidàrium 2011
 20h Cafè Teatre de l'Escorxador
 C/ Lluís Companys, s/n.
 Trobada amb les ONGD, xerrada a càrrec de Carlos Taibo i Manifest

musical en directe: "La ransformació a les teves mans".
 Organitza: Coordinadora d'ONGD i altres Moviments Socials de Lleida.
 Més informació: <http://solidarium.cat>.

SANT FELIU DE CODINES

Diumenge 16 d'Octubre
Mercat d'Intercanvi
 10h Plaça Umbert Ventura.
 Organitza: Associació Cultural Kaos Dec
 Més informació: kaos.de@gmail.com.

SANT HILÀRI SACALM

Correllengua 2011
 Programa
 Dijous 13
 Xerrada debat: "Present i futur de la nostra llengua".

22h Sala Noble de la Cooperativa.
 Divendres 14
 Actuació teatral amb Peyu amb l'espectacle 'Jo tinc un amic que...'.
 22,30h Sala Noble de la Cooperativa.
 Dissabte 15
 Actuació de Núria Cortell i Roger Mas.
 17h Plaça de la Porxada.
 21h Sopar popular.
 23h Concert amb Les Absentes.
 Diumenge 16
 Activitats per a petits i grans.
 17h Plaça de la Porxada.
 Organitzen: Entitats Esportives i culturals del Poble.
 Més informació: www.cal.cat.

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Dissabte 15 d'Octubre
Taller de manteniment i petites reparacions de la 'bici'
 10:30h Casal Popular l'Arrencada.
 Sant Simple, Camí de la Serra Granada s/n.
 Curs a càrrec de Pere Duran; mecànic professional de bicicletes. Aquesta primera sessió del curs es centrarà en la neteja i el lubricatge de la bici, la reparació de punxadets i el canvi de la càmera i els pneumàtics. Està previst que el curs finalitzi a les 13,30 hores.
 Organitza: Casal Popular l'Arrencada i BICIS.CAT.
 Més informació: <http://arrencada.blogspot.com/>.

TERRASSA

Dissabte 15 d'Octubre
Exposició: Retrospectiva de retrats. Pere Alavedra
 15h Sala d'Exposicions d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals.
 C/ Teatre, 2.
 Els Amics de les Arts i Joventuts Musicals conviden a l'acte d'inauguració de l'exposició de Pere Alavedra. Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals.
 Més informació: www.amicsdelesarts-jjmm.cat i info@amicsdelesarts-jjmm.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Feliu Ventura CANTAUTOR

“Hi ha cançons d'amor que són feixisme”

Feliu Ventura trenca un silenci discogràfic de gairebé sis anys amb el seu quart treball d'estudi, 'Música i lletra' (Propaganda pel Fet!, 2011). L'autor de "Que no s'apague la llum" presenta les onze cançons noves que ha anat gestant entre Xàtiva, Porrera i el barri de Gràcia de Barcelona durant els últims temps i que, segons explica, són les més meditades de tota la seva carrera. En temps de cançó superficial i pretesament apolítica, Ventura no es mossega la llengua.

Roger Palà

entrevista@setmanaridirecta.info

Tractant-se d'un disc de cançó d'autor, *Música i lletra* no és un títol massa obvi?

A l'hora d'escriure, les meves referències són d'autors que empenen un llenguatge senzill i, alhora, poètic. Sempre busco que m'entengui el màxim de gent possible i que, un cop hagi entrat en la cançó, pugui esbrinar-ne més coses al marge de les més òbvies. I això ho implica tot, des de l'última nota fins al títol. Quan vaig fer el meu primer disc, *Estels de tela* (45 Rpm, 2000), li vaig posar el títol sense pensar, per la imatge que representava. No vaig caure que, en aquell disc, hi havia una cançó, "Prometença", que és la musicació d'un poema de Salvat-Papasseit inclòs a un llibre titulat *La gesta dels estels*. Quan me'n vaig adonar, tot va lligar i van començar a aparèixer coses imprevisibles que convertien el disc gairebé en un treball conceptual. Ara ha estat al revés: tenia ben clar com es diria el disc i, a partir d'aquí, he anat desenvolupant les cançons.

“La música, al marge d'entretenir, ha de ser útil”

Has estat cinc anys sense publicar material nou, però has continuat fent concerts. Una situació força estranya en un context en què el mercat gairebé obliga les artistes a publicar material nou cada dos anys...

He estat una cèl·lula dorment que no ha deixat d'escoltar i pensar. M'ha sorprès molt el fet que el ritme de directes s'haja mantin-

GUILLEM LAFOZ

gut. La gent ha tingut prou confiança i sempre m'han cridat, encara que no hi haguera una novetat. Durant tot aquest temps, però, a més d'aquestes sensacions, també he passat per un moment en què he constatat la dificultat de viure de l'ofici de cantautor. Laboralment, he hagut de fer altres coses i la música ha estat latent.

Música i lletra és el disc més meditat i reflexiu de Feliu Ventura?
He estat molt més autocrític i m'ha costat molt trobar l'equilibri. He descartat moltes cançons que potser haurien pogut entrar perquè no m'acabaven de satisfer. Volia que el disc fos alhora una reivindicació del meu ofici. L'objectiu ha estat aspirar a la màxima senzillesa emprant una escriptura poètica entenedora, sense que això vulga dir que no siga complexa en el fons. És un disc que parla, també, sobre la situació actual de la música. En un moment en què passàvem per un context social i polític molt complicat, sobretot al País Valencià, hem vist que la música que s'ha fet ho ha obviat i ha anat per un altre camí.

A "Els guants de la metàfora", reflexiones, precisament, sobre la música. En un vers, dius: "La ignorància és un perfil amb molts seguidors", una al·lusió clara a les xarxes socials com Facebook o Twitter. Quin mal hi ha, en ser molt seguit?

Les idees més seguides, de vegades, no són les més vàlides. Passa

el mateix amb les cançons o amb els mitjans de comunicació i també amb les persones. Pel fet de ser el més popular no has de tenir raó necessàriament. En aquest país, la cançó d'autor ha estat històricament un gènere molt influent i penso que, en realitat, ho continua sent. Però, tot i això, no se'l té en consideració en determinats àmbits o, com a mínim, no tant com caldria. Periòdicament, s'intenta inventar una cosa nova per enterrar la cançó.

“Si no fas política per acció, la fas per omisió”

Per què passa, això? És el caràcter polític de la cançó, el que la fa incòmode?

Entenc la cançó d'autor com una denúncia d'allò que no funciona, però també com un anunci d'allò que funcionarà, o d'allò que creiem que pot funcionar. I aquesta és l'actitud que crec que cal recuperar, una filosofia que ve tant de la cançó d'autor clàssica dels anys 60 com del punk. Víctor Jara deia que la música no havia nascut com un entreteniment, sinó com una eina per cridar a la pluja, perquè la collita fos més bona... I un dia, perquè Pinochet es morís. La música, al marge d'un entreteniment, ha de ser útil.

A "Torn de preguntes", parles, precisament de la capacitat de qüestionar-nos les coses que sembla que hem perdut. És ètica una cançó que no es faci preguntes?

Hi ha una cançó que intenta canviar la cançó mateixa, explicar altres coses amb altres llenguatges, experimentar. En aquest sentit, m'agrada molt tot allò que fa Quimi Portet o Roger Mas. Per mi, això també és política. Política en el sentit bo de la paraula, que el t! El que no aguante és que es parle d'allò quotidià sense veure que el que és quotidià és una conseqüència d'allò històric i que la quotidianitat té una projecció en el futur. **En aquest disc, però, hi ha cançons que fàcilment podrien encaixar-te en aquesta tendència de la cançó quotidiana, com "Història d'un sofà", que parla de la teva infància a Xàtiva.**

Parla de la infantesa, però quan parla dels jocs, també juga amb una idea que té un punt al·legòric: explica que, a l'hora de jugar, hem tingut molt difícil fer-ho amb la nostra pròpia fitxa. Fins i tot ha estat complicat la pròpia possibilitat que ens deixessin participar. Encara que pretenguem que, a l'hora de fer cançons, no estiguem fent política, això és fals. Hi ha cançons d'amor que són feixisme o violència de gènere: pel que transmetem, pel llenguatge que empenen o perquè parlen del final d'una relació com d'una pèrdua material. Si no fas política per acció, la fas per omisió.

. LA COLUMNA

Una línia per norma

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Arran d'una manifestació contra la recent i inevitable reforma constitucional, ofrena al mercat financer, déu de la societat moderna, a *Els Matins de Catalunya Ràdio* van trucar Vicenç Navarro, catedràtic de Ciències Polítiques a la UPF. Amb la voluntat inconfessable de fer-lo entrar en una espiral de contradiccions aparents a partir de preguntes i plantejaments unidireccionals i tramps dialèctiques, l'únic motiu de la connexió en directe era intentar-lo humiliar perquè, amb anterioritat, havia ofès l'ego de Manel Fuentes. Durant la conversa, que pujava de to a cada rèplica, ambdós van remuntar-se mesos enrere, quan el professor havia criticat l'uniformisme en les teories econòmiques dels tertulians i col·laboradors habituals dels mitjans públics, i suposo que cità concretament els matins radiofònics.

I aquesta era una reflexió que competeixo, constato i faig extensible també a RAC1, l'altra emissora que més sintonitza. Ambdues tenen com a economistes de capçalera noms com Sala Martí, Niño Becerra o Torrecilla, així com catedràtics i professors que van a buscar personalment al seu despatx i que sempre són de la mateixa corda.

Només s'expressen amb quotidianitat opinions de marcat caràcter liberal

Navarro no volia convertir-se en col·laborador del programa ni protagonista mediàtic; no ansiejava un sobresou d'opinòleg sinó que tan sols constatava, com a ciutadà que té sensibilitat per l'economia, que només s'expressen amb normalitat i quotidianitat opinions de marcat caràcter liberal amb pocs o nuls matisos i sensibilitats.

Malauradament, sembla que en aquesta país només existeixi un economista crític, Arcadi Oliveres, al qual tan sols conviden puntualment i a destemps, gairebé com si fos un romàntic irreductible i graciosament ingenu que ens aporta, de tant en tant, una visió que presenten peculiar i utòpica en el sentit més material del terme. Amb ell diries que cobreixen la quota nacional de pluralisme i no cal, doncs, donar veu a ningú més; i molt menys amb regularitat, que encara ens els creuríem. Per cert, quan deia que la reforma constitucional era inevitable no volia dir desitjable, sinó que el poder fot el què vol i quan li dóna la gana.